

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/57/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118342619
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Posluchová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:6118342619.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Posluchovej a členov senátu JUDr. Romana Huszára a JUDr. Magdalény Florekovej, v právnej veci žalobcu: Y. L., O.. XX.XX.XXXX, Z. V. F. XX, M., zastúpený: JUDr. Matúš Lemeš, advokát, Kuzmányho 29, Košice, proti žalovanému: C.. G. L., O.. XX.XX.XXXX, Z. V. Y.. M.-T. XX, XXXX M., E. E., zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Alena Vyskočilová, s.r.o., so sídlom Banskobystrická 6, Bratislava, IČO: 36 808 539, o zaplatenie 86.400,- € s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV č. k. 22C/71/2018-730 zo dňa 21.decembra 2020 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu o zaplatenie sumy 86.400,- € spolu s úrokom z omeškania titulom vydania bezdôvodného obohatenia. Zároveň rozhodol, že žalovanému priznáva nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

1.1. Svoje rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ustanoveniami čl. 1 ods. 1, čl. 5 oddielu 1, čl. 7 ods. 2 oddielu 2 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach, čl. 1 ods. 1 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 zo 17. júna 2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (Rím I), čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 1, čl. 10 ods. 1,2,3 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 864/2007 z 11. júla 2007 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (Rím II), ustanoveniami § 100 ods. 1, § 101, § 107 ods. 1, § 415, § 451 ods. 1,2, § 456, § 457, § 458 ods. 1,2,3, § 488, § 657 Občianskeho zákonníka.

1.2. Pre posúdenie právomoci súdu v danej veci je potrebné vychádzať z nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (Nariadenie Brusel I bis). Nakoľko predmetom konania je nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorého sa mal údajne žalovaný dopustiť tak, že v období od 19.09.2016 do 19.02.2018 na základe ním zadaného trvalého príkazu odčerpával z účtu žalobcu na svoj účet každý mesiac sumu 4.800,- €, t.j. spolu 86.400,- € bez právneho dôvodu, súd dospel k záveru, že je tu daná právomoc slovenského súdu na prejednanie veci v zmysle čl. 7 bod 2 oddielu 2 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach, keď v danom prípade ide o nárok z mimozmluvnej zodpovednosti pričom miestom, kde malo dôjsť ku skutočnosti,

ktorá by mala zakladať nárok žalobcu, bol bankový účet žalovaného vedený v Tatra banke, a.s., t.j. na území Slovenskej republiky, na ktorý mali prichádzať jednotlivé platby z účtu žalobcu (pozri obdobne rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa 04.04.2017, sp. zn. 11Co 193/2016).

1.3. Z hľadiska ustálenia miestnej príslušnosti na konanie vo veci súd vychádzal z ustanovenia § 13 C.s.p. v spojení s § 14 C.s.p. a túto ustálil na základe prechodného pobytu žalovaného nahlásenú v Registri obyvateľov SR na adrese H. X, XXX XX V., čím je daná miestna príslušnosť Okresného súdu Bratislava IV. Pri určení rozhodného práva súd vychádzal z čl. 10 bod 1, bod 3 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 864/2007 zo 11. júla 2007 o rozhodnom práve pre mimozmluvné záväzky (Rím II), podľa ktorého, ak sa mimozmluvný záväzok vyplývajúci z bezdôvodného obohatenia, vrátane vrátenia neoprávnene prijatej platby, týka existujúceho vzťahu medzi stranami, akým je napríklad zmluva alebo civilný delikt, ktorý má úzku väzbu s týmto bezdôvodným obohatením, spravuje sa tým istým právnym poriadkom ako uvedený vzťah. Ak rozhodné právo nemožno určiť podľa čl. 10 bodov 1 alebo 2, rozhodným právom je právny poriadok krajiny, na území ktorej došlo k bezdôvodnému obohateniu. V zmysle Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 864/2007 z 11. júla 2007 o rozhodnom práve pre mimozmluvné záväzky (Rím II), je potrebné v danej veci aplikovať právny poriadok Slovenskej republiky, nakoľko sa v uvedenom konaní domáha žalobca vydania bezdôvodného obohatenia od žalovaného titulom neoprávnene prijatých platieb na účet žalovaného vedený na území Slovenskej republiky. Je teda zrejmé, že k údajnému bezdôvodnému obohateniu žalovaného na úkor žalobcu malo dôjsť na území Slovenskej republiky. S poukazom na uvedené súd preto pri posúdení nároku žalobcu vychádzal z právneho poriadku Slovenskej republiky.

1.4. Súd prvej inštancie sa zaoberal námietkou premlčania, ktorá nie je dôvodná, nakoľko z potvrdenia o pridelení veci (č.l. 4 súdneho spisu - zadná strana) je zrejmé, že návrh na vydanie platobného rozkazu bol doručený Okresnému súdu Banská Bystrica dňa 18.09.2018 a následne dňa 04.10.2018 bol pridelený na rozhodnutie zákonnému sudcovi. Vzhľadom na uvedené nárok žalobcu na zaplatenie sumy 4.800,- € prevedenej dňa 19.09.2016 na bankový účet žalovaného nie je premlčaný, keď návrh na vydanie platobného rozkazu bol súdu doručený deň pred uplynutím subjektívnej premlčacej lehoty na vydanie bezdôvodného obohatenia.

1.5. Pokiaľ ide o samotný nárok žalobcu, skutočnosť, že uvedené finančné prostriedky v celkovej sume 86.400,- € boli odčerpané z účtu žalobcu na účet žalovaného na základe zadaného trvalého príkazu medzi stranami nebola vôbec sporná. Sporné medzi stranami sporu ostalo, či uvedené platby prijal žalovaný bez právneho dôvodu, alebo tieto boli žalovanému zo strany žalobcu zasielané z titulu splatenia pôžičiek tak, ako to tvrdil žalovaný. Rovnako spornou bola aj skutočnosť, kto zadal banke trvalý príkaz, na základe ktorého uvedené platby z účtu žalobcu odchádzali.

1.6. Z vykonaného dokazovania mal prvoinštančný súd za preukázané, že žalobca pracoval na základe pracovnej zmluvy uzatvorenej dňa 28.10.2015 v spoločnosti TESTEK, a.s. so sídlom Plachého 14, Bratislava, IČO: 35 914 114 s počiatkom vzniku pracovného pomeru 02.11.2015, a to vo funkcii konzultanta. Z obsahu výpisu z obchodného registra uvedenej spoločnosti je zrejmé, že žalovaný C.. G. L. (strýko žalobcu) je členom predstavenstva tejto spoločnosti a L. L., ktorý bol v konaní vypočutý v postavení svedka a je rovnako strýkom žalobcu, je členom dozornej rady tejto spoločnosti. Jedným z akcionárov spoločnosti TESTEK, a.s. je spoločnosť HTU, k.s. so sídlom Ušiakova 8, Bratislava, IČO 44 270 569, v ktorej ako komanditista pôsobí žalovaný C.. G. L.. Následne po uzatvorení pracovnej zmluvy so spoločnosťou TESTEK, a.s. uzatvoril dňa 14.11.2015 žalobca dohodu o aktivácii služieb Č. elektronického bankovníctva, predmetom ktorej bolo využívanie služby Č. internetbanking 24. V zmysle uvedenej dohody autorizáciu transakcií vykonáva oprávnená osoba SMS kľúčom (autorizačným kódom) pričom správa s SMS kľúčom mala byť zasielaná na telefónne číslo +XXX XXX XXX XXX. To, že na prihlásenie do elektronického bankovníctva k účtu žalobcu je potrebné po zadaní identifikačného čísla (PID) a PIN vykonať ďalší krok, ktorým je zadanie autorizačného kódu zaslaného na zadané mobilné telefónne číslo, potvrdzuje print screen z Č. internetbankingu (č.l. 27 súdneho spisu). Skutočnosť, že telefónne číslo +XXX XXX XXX XXX, na ktoré mala byť po prihlásení do Č. internetbankingu k účtu žalobcu zaslaná SMS s autorizačným kódom patri žalovanému (resp. toto telefónne číslo využíva), potvrdzuje e-mailová správa adresovaná Č., a.s. zo dňa 06.02.2019, ktorou sa žalovaný obrátil na banku za účelom zrušenia zasielania výpisov z účtu žalobcu na jeho e-mailové konto, kde sám žalovaný uvádzal predmetné mobilné číslo ako svoj kontakt. Listinnými dôkazmi bolo ďalej preukázané, že v období od 19.09.2016 do 19.02.2018 z účtu č. F. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX vedenom v Č.,

a.s. (účet žalobcu) odchádzala na účet žalovaného vedený v Z. V., R..F.. Č.. F. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX titulom trvalého príkazu suma 4.800,- € každý mesiac s poznámkou „splátka“. Medzi stranami nebolo sporné ani to, že k odčerpávaniu tejto sumy 4.800,- € z účtu žalobcu a jej pripísaniu na účet žalovaného dochádzalo ešte aj pred dňom 19.09.2016, od ktorého okamihu si žalobca v konaní uplatňuje vydanie bezdôvodného obohatenia, a to celkovo 27 po sebe nasledujúcich mesiacov (počnúc decembrom 2015).

1.7. Žalobca v priebehu konania tvrdil, že pri uzatvorení zmluvy o zriadení účtu v Č., a.s. R. M.Š. bol prítomný aj žalovaný, ktorý následne pri vypĺňaní údajov k dohode o elektronickom bankovníctve zo dňa 14.11.2015 zadal svoje telefónne číslo, na ktoré mu bol zasielaný autorizačný kód umožňujúci prístup do internetbankingu k účtu žalobcu a následne po odchode z banky mu žalovaný odobral prístupové údaje na vstup do internetbankingu, a to identifikačné číslo (PID) a PIN vrátane pridelenej bankomatovej karty. Ďalej žalobca tvrdil, že žalovaný následne po vstupe do internetbankingu k účtu žalobcu zadal trvalý príkaz, na základe ktorého z účtu žalobcu odchádzala každý mesiac suma vo výške 4.800,- € počnúc decembrom 2015. Zároveň žalovaný zadal aj svoju e-mailovú adresu, na ktorú mu mali byť zasielané výpisy z účtu žalobcu. V tejto súvislosti súd prvej inštancie konštatoval, že v sporovom konaní sa uplatňuje prejednacía zásada. Strana má jednak povinnosť tvrdenia, jednak dôkaznú povinnosť.

1.8. V danom prípade podľa názoru prvoinštančného súdu žalobca neunesol dôkazné bremeno svojho tvrdenia, že žalovaný mal pri uzatváraní dohody žalobcu o elektronickom bankovníctve dňa 14.11.2015 zadať svoje mobilné telefónne číslo ako číslo, na ktoré mu mal byť zasielaný autorizačný kód potrebný pre vstup do internetbankingu k účtu žalobcu a následne zadať trvalý príkaz tak, aby z účtu žalobcu odchádzala každý mesiac na účet žalovaného suma vo výške 4.800,- €. Nebolo preukázané ani len to, že by žalovaný pri uzatváraní dohody o elektronickom bankovníctve bol prítomný v pobočke Č., a.s. R., M.. Žalobca na preukázanie svojho tvrdenia o tom, že mu mali byť zo strany žalovaného odobraté prístupové údaje k účtu a zmenený PIN predložil súd listinný dôkaz - fotografiu identifikačného čísla na prístup do služieb a PIN na čl. 368 súdneho spisu, pričom však z uvedené listinného dôkazu je zrejme len to, že došlo k zmene PIN z pôvodného čísla XXXXX na číslo XXXXX. Nie je však zrejme, kto túto zmenu PIN čísla vykonal. Uvedené podľa názoru súdu nepreukazuje tvrdenia žalobcu o odobratí identifikačných údajov žalovaným a následne ním vykonanej zmene PIN. Navyac keďže túto fotografiu s identifikačnými údajmi predložil do konania práve žalobca, je zrejme, že žalobca s identifikačnými údajmi disponoval a nič mu aj v prípade zmeny PIN nebránilo sa k svojmu účtu X. Č., a.s. prihlásiť a zmeniť zadaný trvalý príkaz. V tejto súvislosti súd považuje za potrebné podotknúť, že na zadanie trvalého príkazu v internetbankingu vrátane zadania „Informácie pre príjemcu“ je oprávnený majiteľ účtu, ktorému banka v zmysle dohody o elektronickom bankovníctve poskytla prístupové údaje do internetbankingu. Obdobne to platí aj vo vzťahu k zadaniu e-mailu v internetbankingu, na ktorý mali byť zasielané výpisy z účtu. Nakoľko žalobca nepreukázal, že by týmito prístupovými údajmi disponoval žalovaný, trvalý príkaz, ktorým z účtu žalobcu odchádzala každý mesiac suma 4.800,- € počnúc decembrom 2015 do februára 2018 s poznámkou „splátka“, mohol zadať len žalobca ako vlastník účtu. Rovnako žalobca ako vlastník účtu mohol zadať na zasielanie výpisov z účtu v internetbankingu e-mailové konto žalovaného, pričom účelom bolo zrejme vytvoriť prehľad o zasielaných platbách, čomu nasvedčuje aj e-mailová komunikácia strán sporu s tabuľkou „Konto Č.“, v ktorej žalovaný uviedol zoznam jednotlivých mesačných platieb odosielaných z účtu žalobcu. Napokon aj v prípade, ak by skutočne žalovaný odobral žalobcovi prístupové údaje k účtu v Č., a.s., žalobcovi nič nebránilo vrátiť sa hneď na druhý deň do banky a požiadať o nové prístupové údaje.

1.9. Žalobca tiež v priebehu konania tvrdil, že na účet zriadený v Č., a.s. mu mal byť pripisovaný príjem zo spoločnosti TESTEK, a.s., pričom po tom, ako odovzdal prístupové údaje k účtu žalovanému, k svojmu účtu nemal prístup až do apríla 2016. Trvalý príkaz zadaný na jeho účte, na základe ktorého došlo k odčerpávaniu prostriedkov z tohto účtu na účet žalovaného každý mesiac v sume 4.800,- € nezrušil z dôvodu, že predpokladal, že ak tak urobí, dôjde k rozviazaniu jeho pracovného pomeru v spoločnosti TESTEK, a.s. S týmto tvrdením sa súd nestotožnil. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že medzi žalobcom a žalovaným existovali blízke rodinné vzťahy založené na dôvere, čo potvrdzoval jednak samotný žalovaný ako aj vypočutí svedkovia L. L. R. P. Z. P., P. Po tom, čo žalobca začal pracovať pre spoločnosť TESTEK, a.s. žalovaný poskytol žalobcovi a jeho rodine k dispozícii na bývanie byt na H.C. X X. V. len za úhradu služieb spojených s užívaním bytu. Strany sporu spolu sa navštevovali, vrátane rodiny L. L., trávili spoločne dovolenky, žalobca mal k dispozícii od žalovaného kľúč od jeho domu v M., dokonca celá rodina L. (t.j. žalovaný s družkou a jeho brat s rodinou) bola pozvaná na

svadbu žalobcu v roku 2010, na ktorej sa napríklad nezúčastnila matka žalobcu a jeho najbližšia rodina. Žalobca mal tiež prístup k elektronickým schránkam spoločností žalovaného HTV, s.r.o. a HTU, k.s., čo tiež svedčí o blízkych, dôverných vzťahoch. Napokon aj žalobca sa v rámci svojej výpovede vyjadril, že žalovanému dôveroval, preto mu mal údajne odovzdať doklady k účtu vedenému v Č., a.s. a z rovnakého dôvodu nežiadal výplatné pásky od zamestnávateľa. Napriek týmto pozitívnym rodinným vzťahom (hoci sa ich snažil žalobca rozporovať) je pre súd len ťažko uveriteľné, že by žalobca, ako dospelá osoba spôsobilá na právne úkony, umožnil žalovanému, ktorý mal byť údajne prítomný pri zriadení účtu žalobcu v Č., a.s. Aupark Košice, nadiktovať svoje telefónne číslo do dohody o elektronickom bankovníctve za účelom zasielania autorizačného kódu potrebného pre prístup do internetbankingu žalobcu, ktorú dohodu osobne žalobca podpísal. Rovnako je ťažko uveriteľné, že by žalobca po dobu 5 mesiacov, t.j. od novembra 2015 do apríla 2016, kedy podľa svojich slov opätovne získal prístup k účtu, sa nezaujímal o stav na svojom osobnom účte, na ktorý mu mala chodiť výplata zo spoločnosti TESTEK, a.s., t.j. jeho jediný príjem v danom období o to viac, keď sám priznal, že si potreboval zobrať hypotekárny úver vo výške 70.000,- € z Č., a.s., pričom zo zmluvy o poskytnutí úveru je zrejmé, že úver mal slúžiť aj na vyplatenie úveru v inej banke (pravdepodobne spotrebného úveru v F.P., a.s.). Pokiaľ v čase, kedy žalobcovi prichádzal na účet príjem zo spoločnosti TESTEK, a.s., mal tento ešte nejaký úver v inej banke, je len veľmi nepravdepodobné, že by za 5 mesiacov nepovažoval za potrebné overiť si stav účtu, prípadne z tohto vysokého príjmu, ktorý mu zo spoločnosti TESTEK, a.s. bol pripisovaný na účet, uhradiť čím skôr dlžobu voči banke. Žalobca síce vo svojej výpovedi uvádzal, že v čase od novembra 2015 do kedy opätovne získal prístup k svojmu účtu, mal na svojom osobnom účte v F., a.s. finančné prostriedky z predchádzajúcich príjmov, z bezúčelového úveru F., a.s., z predaja bytu manželky (po odpočítaní sumy 25.000,- €, ktorú vrátili žalovanému) a z týchto finančných prostriedkov žil a živil rodinu. Uvedené tvrdenia však súd prvej inštancie považoval za účelové a rozporné s ďalšími vyjadreniami žalobcu, kedy v rámci svojej výpovedi na otázku svojho právneho zástupcu, aby uviedol zdroje financovania stavby rodinného domu, resp. prístavby uviedol, že v 06/2013 začala výstavba rodinného domu z prostriedkov zo spotrebného úveru v F., a.s. v sume 24.000,- €, z pôžičiek, ktoré mu poskytla jeho matka U.. U. I. v sume 21.500,- € a pôžičky od žalovaného vo výške 25.000,- €. Následne manželka žalobcu z predaja svojho bytu v M. v roku 2015 (za 65.000,- € - viď kúpna zmluva na č.l. 345-348) vrátila pôžičku žalovanému vo výške 25.000,- € a tiež vrátila sumu 21.500,- € matke žalobcu U.. U. I.. Je teda zrejmé, že žalobca nemohol mať v roku 2015 na účte dostatok finančných prostriedkov na živobytie celej svojej rodiny, keď spotrebný úver použil na výstavbu rodinného domu a z predaja bytu jeho manželky boli vrátené pôžičky žalovanému a pani I. (matke žalobcu).

1.10. Súd prvej inštancie poukázal nato, že aj keby dospel k záveru, že žalovaný skutočne zobral žalobcovi prístupové údaje k účtu a zadal v internetbankingu trvalý príkaz na zasielanie sumy 4.800,- € na svoj účet, ktorá skutočnosť však nebola preukázaná, je pre súd nepredstaviteľné ako mohol žalobca po tom, ako v apríli 2016 údajne získal prístup k svojmu účtu nechať naďalej dobrovoľne odčerpávať každý mesiac peniaze vo výške 4.800,- € na účet žalobcu bez toho, aby medzi nimi existoval nejaký záväzkový vzťah alebo dohoda, v zmysle ktorej bol povinný žalovanému platiť takúto sumu. Tvrdenia žalobcu o tom, že v prípade akýchkoľvek námietok voči pohybu na účet by prišiel o bývanie a zamestnanie v spoločnosti TESTEK, a.s., súd prvej inštancie považoval len za účelové, v snahe vyhnúť sa zodpovednosti. Sám žalobca sa vo výpovedi vyjadril, že jeho ďalšie zotrvanie v spoločnosti TESTEK, a.s. napriek odčerpávaniu finančných prostriedkov malo zmysel titulom pracovnej zmluvy a platobných podmienok a jeho nároku vyplývajúceho z tejto zmluvy. Je teda zrejmé, že žalobca aj v prípade, ak by skutočne nezadal trvalý príkaz na zasielanie sumy 4.800,- € na účet žalovaného, o čom má súd pochybnosti, toleroval dlhodobé odčerpávanie finančných prostriedkov zo svojho účtu na účet žalovaného, pretože sa mu ďalšie zotrvanie v spoločnosti TESTEK, a.s., aj napriek každomesačnému uhrádzaniu sumy 4.800,- € žalovanému, oplátilo z finančného hľadiska. V tejto súvislosti súd považoval za potrebné uviesť, že je povinnosťou každého správať sa tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví, na majetku, na prírode a životnom prostredí. Ide o všeobecnú prevenčnú povinnosť v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka. V danom prípade podľa názoru súdu žalobca porušil túto všeobecnú prevenčnú povinnosť, a to najmä tým, že po tom, ako došlo k odpisovaniu finančných prostriedkov z jeho účtu na účet žalovaného, a to každý mesiac v sume 4.800,- € v období od decembra 2015 bez toho, aby podľa jeho tvrdení bol na to právny dôvod, sám nenavštívil pobočku Č., a.s. za účelom zrušenia trvalého príkazu smerujúceho k údajnému bezdôvodnému obohacovaniu žalovaného alebo po údajnom opätovnom získaní prístupu do internetbankingu k jeho účtu tento trvalý príkaz sám nezrušil a naďalej toleroval každomesačné odčerpávanie sumy 4.800,- € zo svojho účtu na účet žalovaného až do februára 2018. Z uvedeného je podľa názoru súdu zrejmé, že medzi stranami sporu existoval nejaký

vzájomný záväzkový vzťah, spočívajúci vo vyplácaní súm z príjmu žalobcu zo spoločnosti TESTEK, a.s., resp. krátení tohto príjmu v prospech žalovaného, v dôsledku ktorého dochádzalo ku každomesačnému uhrádzaniu sumy 4.800,- € z účtu žalobcu na účet žalovaného vedený v Tatra banke, a.s. formou zadaného trvalého príkazu s poznámkou „splátka“. Skutočnosť, že tento vzťah žalobcu so žalovaným súvisel so spoločnosťou TESTEK, a.s. a následným vyplácaním súm z príjmu žalobcu žalovanému, preukazuje aj to, že nastupe do pracovného pomeru v spoločnosti a zriadení účtu v Č., a.s. už v prvý mesiac výplaty (decembri 2015) odišla na účet žalovaného prvá platba vo výške 4.800,- €.

1.11. Žalovaný v priebehu konania tvrdil, že platby prichádzajúce na jeho účet z účtu žalobcu predstavovali vrátenie splátok pôžičiek, ktoré žalobcovi v priebehu niekoľkých rokov mal opakovane požičať. Vo svojom vyjadrení zo dňa 30.01.2020 uviedol všetky pôžičky, ktoré mal žalobcovi požičať, pričom celkom malo ísť o sumu 235.132,15 € za obdobie od 22.10.2008 do 10.12.2015. Malo sa jednať o nasledovné pôžičky: dňa 22.10.2008 vo výške 245.000,- Sk (8.132,51 €), dňa 07.04.2010 vo výške 20.000,- €, dňa 24.05.2010 vo výške 15.000,- €, dňa 27.05.2010 vo výške 8.000,- €, dňa 19.06.2010 vo výške 8.000,- €, dňa 08.12.2011 vo výške 15.000,- €, dňa 06.02.2012 vo výške 10.000,- €, dňa 11.10.2012 vo výške 5.000,- €, dňa 25.10.2012 vo výške 10.000,- €, dňa 05.12.2012 vo výške 5.000,- €, dňa 19.12.2012 vo výške 10.000,- €, dňa 21.01.2013 vo výške 5.000,- €, dňa 17.05.2013 vo výške 10.000,- €, dňa 27.05.2013 vo výške 5.000,- €, dňa 18.08.2013 vo výške 7.000,- €, dňa 05.11.2013 vo výške 10.000,- €, dňa 06.03.2014 vo výške 7.000,- €, dňa 03.04.2014 vo výške 7.000,- €, dňa 16.08.2014 vo výške 10.000,- €. dňa 01.12.2014 vo výške 8.000,- €, dňa 02.01.2015 vo výške 15.000,- €, dňa 12.04.2015 vo výške 9.000,- €, dňa 22.07.2015 vo výške 8.000,- €, dňa 30.10.2015 vo výške 10.000,- €, dňa 10.12.2015 vo výške 10.000,- €. Na preukázanie svojich tvrdení predložil súdu doklady - prezenčné listiny zo zasadnutí, faktúry za ubytovanie a prihlášky na konferencie preukazujúce, že v rozhodnom čase poskytovanie pôžičiek sa nachádzal na X.Ý. F.. Rovnako preukazovanie pôžičiek mali potvrdiť aj vypočutí svedkovia L. L. R. P. Z. P., P.. Žalovaný tiež predložil súdu doklady preukazujúce, že v rozhodnom období disponoval dostatočným množstvom finančných prostriedkov na to, aby mohol žalobcovi požičať žalovaným tvrdené pôžičky. V tejto súvislosti súd uviedol, že zmluvou o pôžičke veriteľ prenecháva dlžníkovi druhovo určené veci a dlžník sa zaväzuje vrátiť veriteľovi veci rovnakého druhu. Podstatnými náležitosťami zmluvy o pôžičke sú: a/ prenechanie vecí veriteľom dlžníkovi, b/ povinnosť dlžníka vrátiť veci rovnakého druhu, c/ vymedzenie požičiavaných vecí, d/ dočasnosť zmluvy. Ide o konsenzuálnu zmluvu, pri ktorej sa vyžaduje reálne odovzdanie druhovo určených vecí veriteľom dlžníkovi. Preto ak došlo len k dohode zmluvných strán o podstatných náležitostiach zmluvy o pôžičke, ale k odovzdaniu predmetu pôžičky nedošlo, nemožno sa s úspechom domáhať, aby veriteľ plnil z titulu zmluvy o pôžičke, pretože zmluva nevznikla (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 238/2010). Pokiaľ ide o formu zmluvy o pôžičke, táto závisí od vôle zmluvných strán. V súdnom konaní sa od veriteľa, ktorý žaluje na splnenie dlhu zo zmluvy o pôžičke, vyžaduje nielen preukázanie konsenzu veriteľa a dlžníka o uzavretí zmluvy o pôžičke, ale aj preukázanie prenechania druhovo určených vecí veriteľom dlžníkovi. Skutočnosť, že žalovaný mal dostatok finančných prostriedkov preukazujú doklady - potvrdenia z Z. V., R..F.. a výbery z E., z ktorých je zrejmé, že za obdobie od 01.02.2008 do 28.11.2008 a 08.01.2009 až 30.04.2014 žalovaný vybral zo svojho účtu vedeného v Z. V., a.s. celkom sumu 236.487,22 € (688.000,- Sk + 213.649,81 €) a z účtu v E. za obdobie 31.05.2010 až 30.11.2011 celkom sumu 265.599,- € (28.000,- € + 237.599,- €).

1.12. V danom prípade však pokiaľ ide o žalovaným tvrdené pôžičky, mal za súd prvej inštancie za preukázanú len existenciu jednej pôžičky vo výške 25.000,- €. Skutočnosť, že o túto pôžičku žalobca požiadal, potvrdzuje e-mailová správa medzi žalobcom a žalovaným zo dňa 10.06.2013, v ktorej oznámil žalovanému číslo účtu na zaslanie finančných prostriedkov s tým, že uvedenú sumu podľa dohody vráti najneskôr v priebehu roka 2014. Následne žalovaný previedol na bankový účet žalobcu sumu 25.000,- € s poznámkou „pôžička na dom splatná do 31.12.2014“. Uvedenú pôžičku žalobca v konaní ani nerozporoval, práve naopak jej poskytnutie zo strany žalovaného potvrdzoval, pričom splatenie tejto pôžičky preukázal detailom obratu zo dňa 11.08.2015, z ktorého je zrejmé, že z účtu manželky žalobcu (viď zmluva o business účte na čl. 351) bola na účet žalovaného uhradená suma 25.000,- €. Pokiaľ ide o ostatné žalovaným tvrdené pôžičky, ich existencia v konaní nebola preukázaná. Skutočnosť, že žalovaný vyberal v rozhodnom období zo svojho účtu vedeného v Z. V., R..F.. R. E. finančné prostriedky vo vysokých sumách ako aj to, že sa v ním uvádzaných termínoch poskytnutia jednotlivých pôžičiek nachádzal na X.Ý. F. za účelom účasti na konferencii či zasadnutí Krajskej členskej základne M. kraja ešte neznamená, že medzi ním a žalobcom došlo k stretnutiu, na ktorom by boli odovzdané finančné prostriedky titulom existencie ústnej zmluvy o pôžičke. Je pravdou, že obaja svedkovia L.O. L. R. R.

P. Z. P., P. (družka žalovaného) v rámci svedeckej výpovede potvrdili v dvoch prípadoch odovzdanie obálky s finančnými prostriedkami žalovaným žalobcovi, a to svedkyňa P. deň po svadbe žalobcu na raňajkách v hoteli, ako aj na svadbe sestry žalobcu v čase, keď žalobca ich išiel odprevadiť z bytu von a svedok L. L. deň po svadbe žalobcu na raňajkách v hoteli a v roku 2013 na návšteve v M.. Z uvedených výpovedí však nevyplýva, či skutočne išlo o pôžičku medzi žalobcom a žalovaným, v akej sume mala byť suma žalobcovi požičaná, ani kedy bol dohodnutý termín vrátenia finančných prostriedkov. Sám svedok L. v rámci svojej výpovede uviedol, že deň po svadbe žalobcu na raňajkách sa žalobca so žalovaným vzdialili od stola, svedok sa išiel za nimi pozrieť a videl ako žalovaný dáva peniaze s obálkou žalobcovi. Pri komunikácii ohľadne tých peňazí svedok nebol, ale uviedol, že mu G. (žalovaný - pozn. súdu) spomínal, že chce žalobcovi niečo dať. Následne sa opravil, že „požička“. Obdobne v roku 2013 keď boli na návšteve u žalobcu v M., žalovaný odovzdal žalobcovi obálku s peniazmi. Svedok potvrdil, že mu žalobca nepovedal, na čo boli peniaze určené, myslel si, že na stavbu domu. Svedok L. L. na druhej strane vo svojej výpovedi nespomenul žalovaným tvrdenú pôžičku z 10.12.2015 v sume 10.000,- €, hoci podľa tabuľky predloženej žalovaným vo vyjadrení mal byť pri poskytnutí tejto pôžičky prítomný. Obdobne svedkyňa P. pri svojej výpovedi vo vzťahu k dvom prípadom odovzdania obálok žalobcovi s peniazmi od žalovaného uviedla, že sa malo jednať o pomoc pre žalobcu (nie pôžičku - pozn. súdu). Uvedené svedecké výpovede preto nepotvrdzujú existenciu žalovaným tvrdených pôžičiek vo vzťahu k žalobcovi ani ich výšku. Aj v prípade, ak by mal súd za preukázanú existenciu pôžičiek v prípadoch uvádzaných svedkami (t.j. v troch prípadoch) určite by tieto nepredstavovali pôžičky v celkovej sume prevyšujúcej 230.000,- €. Na viac zo samotného výsluchu žalovaného ako aj výpovede jeho družky P. Z. P., P. je zrejmé, že žalovaný je puntičkár, má vo všetkom poriadok a je preto pre súd nepredstaviteľné, že by si aj napriek blízkym rodinným vzťahom so žalobcom nevedol evidenciu poskytnutých pôžičiek vrátane dokladov k tomu patriacim a najmä by uvedené pôžičky v tak vysokej sume poskytoval len na základe ústnych zmlúv o pôžičke so žalobcom. O to viac, keď pri preukázanej pôžičke vo výške 25.000,- € z 11.06.2013 mal k dispozícii aspoň emailovú komunikáciu strán sporu ohľadne tejto pôžičky, ako aj doklad o bankovom prevode. To, že žalovaný založil do spisu čestné vyhlásenia L. M. R. R. V. zo dňa 24.01.2020, v ktorých tieto osoby potvrdzujú poskytnutie pôžičiek od žalovaného len na základe ústnej dohody, ešte nepreukazuje tvrdenie žalovaného, že žalobcovi poskytoval pôžičky len na základe ústnej dohody s poukazom na ich dôverný vzťah, keď v prípade pôžičiek poskytnutých L. M. R. R. V. ide o neprimerane nízku sumu v porovnaní so sumou, ktorú mal údajne požičať žalobcovi (cez 230.000,- €). Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný v konaní nepreukázal existenciu pôžičiek v sume prevyšujúcej 230.000,- € žalobcovi na údajnú dostavbu rodinného domu a prístavby, ako aj na fungovanie spoločnosti MARFEX, s.r.o., súd sa ďalej nezaoberal tvrdeniami žalobcu a žalovaného o tom, v ktorých obdobiach prebiehala výstavba rodinného domu žalobcu v M. a následnej prístavby, keďže tieto tvrdenia vo vzťahu k predmetu sporu nemali žiadnu právnu relevanciu. Napokon skutočnosť, že žalovaný je pedant a dôkladne si vedie záznamy o finančných transakciách potvrdzuje aj e-mailová správa od žalovaného zo dňa 11.08.2017, súčasťou ktorej je príloha označená ako „Konto Č.“ a tabuľka na č.l. 259, z ktorej vyplýva, že žalovaný z e-mailovej schránky L..sk <U.:L..sk> odoslal žalobcovi do e-mailovej schránky U..sk <U.:U..sk> správu s excelovskou tabuľkou označenou „Konto Č.“. Z uvedenej tabuľky je zrejmý prehľad každomesačného príjmu vo forme platu na účet žalobcu a následných platieb vykonávaných mesačne v sume 4.800,- € za obdobie od 12/2015 do 07/2017 (vrátane ďalších výberov a poplatkov). Z vlastností súboru Konto Č. (č.l. 259) vyplýva, že autorom tejto tabuľky je žalovaný C.. G. L..

1.13. Súd prvej inštancie mal zato, že je zrejmé, že medzi žalobcom a žalovaným existovala nejaká interná dohoda, v zmysle ktorej mal žalobca zo svojho príjmu zo spoločnosti TESTEK, a.s. prichádzajúceho na účet žalobcu vedený v Č., a.s. zasielať žalovanému každý mesiac sumu 4.800,- €. Prehľad prijatých finančných prostriedkov si viedol žalovaný v excelovskej tabuľke, ktorú zaslal žalobcovi ako prílohu e-mailovej správy zo dňa 11.08.2017. Žalobca teda mal vedomosť o tom, že finančné prostriedky sú z jeho účtu odčerpávané každý mesiac, pričom tým, že zadaný trvalý príkaz na zasielanie každomesačnej sumy 4.800,- € na účet žalovaného nezrušil a odčerpávanie týchto finančných prostriedkov toleroval až do zhoršenia vzájomných vzťahov so žalovaným a so spoločnosťou TESTEK, a.s., pre ktorú pracoval, vyjadril súhlas s takýmto odlivom finančných prostriedkov zo svojho účtu. Je preto pre súd nepochopiteľné, prečo sa žalobca teraz v konaní domáha vydania bezdôvodného obohatenia tvrdiac, že predmetné finančné prostriedky, odčerpávané z jeho účtu v prospech účtu žalovaného, boli žalovaným prijímané bez právneho dôvodu. Napokon skutočnosť, že žalovaný nemal prístup do internetbankingu k účtu žalobcu potvrdzuje aj e-mailová správa zo dňa 04.08.2017, z ktorej vyplýva, že žalovaný z e-mailovej schránky L..sk <U.:L..sk> odoslal žalobcovi do e-mailovej schránky U..sk <U.:U..sk> e-mailovú správu so znením „Ahoj, do výpisov ma to aj tak nepustilo, chce to email a

heslá. Chýbajú mi výpisy dec. 2015, jan. 2016, marec 2016. Skús to prosím ťa vytlačiť, tabuľku mám už hotovú.“ Uvedená e-mailová správa tiež potvrdzuje existenciu dohody medzi žalobcom a žalovaným, na základe ktorej žalobca platil zo svojho účtu žalovanému každý mesiac sumu 4.800,- €, ktorý prehľad platieb sa nachádza práve v tabuľke „Konto Č. zaslanej žalobcovi. Napokon táto e-mailová správa tiež potvrdzuje, že tabuľku „Konto Č. vytvoril práve žalovaný, hoci tento to v priebehu konania popieral, keďže už v závere prvej tabuľky založenej na č.l. 196 súdneho spisu sa uvádza „nemám výpisy 11/2015, 12/2015“, čo zodpovedá následne e-mailovej komunikácii medzi stranami sporu zo dňa 04.08.2017, kde sám žalovaný uviedol, že tabuľku má hotovú.

1.14. Vzhľadom na uvedené prvoinštančný súd dospel k záveru, že žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno svojho tvrdenia, že žalovaný v období od 19.09.2016 do 19.02.2018 na základe ním zadaného trvalého príkazu odčerpával z účtu žalobcu na svoj účet každý mesiac sumu 4.800,- €, t.j. spolu 86.400,- € bez právneho dôvodu. A hoci v konaní nebola preukázaná žalovaným tvrdená existencia pôžičiek žalobcovi v sume prevyšujúcej 230.000,- €, pre ktoré by mal žalobca platiť každý mesiac žalovanému finančné prostriedky v sume 4.800,- € mesačne, bolo preukázané, že medzi žalobcom a žalovaným existovala dohoda, v zmysle ktorej žalobca zasielal každý mesiac zo svojho účtu žalovanému finančné prostriedky vo výške 4.800,- €, (podrobne vedené v tabuľke „Konto Č.“), pričom táto pravdepodobne súvisela s existenciou pracovného pomeru žalobcu v spoločnosti TESTEK, a.s. a vyplácaním vysokého príjmu a odmien, z ktorých časť žalobca odovzdával žalovanému. Poberanie vysokého príjmu, resp. odmien zo spoločnosti TESTEK, a.s. žalobcom vyplýva najmä z ročných zúčtovaní predložených žalobcom za roky 2016-2018, ktoré nezodpovedá ním tvrdnému príjmu 5.200,- € v hrubom (4.000,- € základný plat a 1.200,- € osobné ohodnotenia), čo by za 12 kalendárnych mesiacov zodpovedalo sume 62.400,- € a nie sume 216.421,14 €, ktorý príjem mal za rok 2016 a sume 198.702,64 € za rok 2017. Napokon na existenciu dohody spočívajúcu vo vyplácaní súm z príjmu žalobcu zo spoločnosti TESTEK, a.s. resp. krátení tohto príjmu v prospech žalovaného poukazuje aj e-mailová komunikácia strán sporu (č.l. 691-694). S poukazom na uvedené, keď súd nemal za preukázané bezdôvodné obohacovanie žalovaného na úkor žalobcu, nezostávalo mu nič iné ako žalobu v celom rozsahu zamietnuť.

1.15. Vo vzťahu k ostatným námietkam strán sporu súd uviedol, že už podľa konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Odôvodnenie rozhodnutia nemusí dať tak odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany, ktorá ju nastolila, je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (rozhodnutie ÚS SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09).

1.16. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle § 262 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovanému, ktorý bol v konaní úspešný, priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, keď o výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe vyhovie alternatívne aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f) a h) C.s.p., keď považoval rozsudok za nezákonný, pretože tie nemajú najmä oporu vo vykonanom dokazovaní a vychádzajú z nesprávneho skutkového a právneho posúdenia veci. Žalobca má v konečnom dôsledku za to, že súd svojim rozhodnutím uprel žalobcovi právo na spravodlivý proces. Neoddeliteľnou súčasťou tohto práva je totiž aj právo na predvídateľné rozhodnutie v rámci požiadavky na vylúčenie tzv. prekvapivých rozhodnutí. Predvídateľné je také rozhodnutie, ktorému predchádza predvídateľný postup pri konaní a rozhodovaní. Súd prvej inštancie postupoval evidentne v rozpore s vyššie popísaným atribútom práva na spravodlivý proces a preto je jeho rozhodnutie prekvapujúce. Súd na prvom pojednávaní dňa 04.12.2019 v nadväznosti na § 181 ods. 2 C.s.p. určil, že „medzi stranami je sporné, či sa žalovaný mesačnými platbami z účtu žalobcu za obdobie od 19.09.2016 do 19.02.2018 v celkovej výške 86.400,- € bezdôvodne obohatil alebo išlo o splátky titulom zmlúv o pôžičke, ako to tvrdí v rámci obrany žalovaný.“ Súd aj v napádanom rozsudku konštatuje, že medzi stranami nebolo sporné odčerpávanie finančných prostriedkov v celkovej sume 86.400 € z účtu žalobcu na účet žalovaného, ale sporné ostalo, či uvedené platby prijal žalovaný bez právneho dôvodu, alebo tieto boli žalovanému zo strany žalobcu zasielané z titulu splatenia pôžičiek tak, ako

to tvrdil žalovaný. " Celé dokazovanie tak reflektovalo na súdom určené sporné skutočnosti v rámci predbežne vysloveného názoru, t.j. v konaní sa riešila otázka, či bola žalovaná suma odčerpaná z účtu žalobcu bezdôvodne alebo tým dôvodom bolo žalovaným tvrdené splatenie pôžičky. Ďalej sa riešilo, či žalovaný mohol mať k dispozícii sumu tvrdenej pôžičky, resp. či mohol žalobca financovať stavbu svojho rodinného domu bez poskytnutia žalovaným tvrdenej pôžičky a pod.. Napriek tomu, že súd explicitne skonštatoval, že v konaní nebola preukázaná žalovaným tvrdená existencia pôžičiek žalobcovi v sume prevyšujúcej 230.000 €,čo vzhľadom na súdom určený okruh sporných skutočností by malo očakávateľne znamenať úspech žalobcu v konaní, súd žalobu zamietol a to so šokujúcim odôvodnením (nepochybne pre obe sporové strany), že medzi stranami „zrejme“ existoval iný titul (vzájomný záväzkový vzťah), ktorý „pravdepodobne súvisel s existenciou pracovného pomeru žalobcu v spoločnosti TESTEK“. Súd teda „našiel“ titul sumy prevyšujúcej 230.000 €, ktorý netvrdil ani žalovaný, ani žalobca. Súd existenciu dohody vyvodil z „dôkazov“, ktoré tento záver súdu vôbec nepotvrdzujú, čo podrobnejšie rozoberieme v ďalšej časti odvolania. Súd si tieto dôkazy vyložil teleologicky tak, aby zapadali do jeho konceptu, že takáto dohoda „zrejme“ musela medzi sporovými stranami existovať. Navyše na existenciu „dohody“ podľa tvrdenia súdu „poukazuje aj e-mailová komunikácia strán sporu na č.l. 691-694“. Súd však bližšie nekonkretizuje, akú e-mailovú komunikáciu sporových strán má na mysli a chýba teda akákoľvek analýza predmetnej zmieňovanej komunikácie. Napriek tomu, že by sa malo nepochybne jednať o rozhodujúci argument (dôkaz) súdu o neexistencii bezdôvodného obohatenia tvrdiac, že dohoda existuje, je rozsudok v tejto časti absolútne nepreskúmateľný. Súd navyše opomenul, že podľa § 455 ods. 2 Občianskeho zákonníka bezdôvodným obohatením nie je len majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, ale aj majetkový prospech plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov. Ak teda súd tvrdí, že medzi sporovými stranami existovala dohoda (žalobcovi skutočne neznáma), má súd tiež za preukázané, že sa jednalo o dohodu platnú, ktorá sa neprieči zákonu, dobrým mravom, resp. , zákon neobchádza. A ak to tak nie je, aj v takom prípade má súd poskytnúť ochranu osobe, ktorá pochybným (neplatným) titulom majetkový prospech získala. Žalobca pravdivo popísal okolnosti otvorenia účtu v Č. a trvá na tom, že trvalý príkaz na odpis mesačnej sumy z jeho účtu v sume 4.800 € zadal žalovaný, ktorý mal k tomu všetky potrebné prístupy (e-mail, telefónne číslo). Ak by sa aj pripustilo, že žalovaný tento trvalý príkaz nezadal, čo však žalobca odmietol súd nezodpovedal kľúčovú otázku, či boli tieto platby v prospech účtu žalovaného legitímne, t.j. či boli realizované na základe platného právneho úkonu. Ak by skutočne existovala dohoda podľa ktorej mal žalobca zo svojho platu mesačne žalovanému odovzdávať paušálnu sumu 4.800 €, je takáto dohoda platná a ma byť poskytnutá ochrana osobe, ktorá z takejto dohody získala majetkový prospech. Žalobca poukázal na ust. § 39 a § 39a Občianskeho zákonníka a na to, že z odôvodnenia súdu vonkoncom nevyplýva, žeby súd skúmal platnosť nim tvrdenej dohody. Nakoľko súd zamietol žalobu s odôvodnením, že právny titul existuje a tým, je dohoda sporových strán, musel evidentne považovať takúto dohodu za platnú, pretože plnením na základe neplatného právneho úkonu dochádza k bezdôvodnému obohateniu, čo súd však vylúčil. Na tomto mieste žalobca upriamil pozornosť odvolacieho súdu na istým spôsobom analogicky medializovaný prípad riaditeľky základnej školy v Prešove, ktorá sa podľa obžaloby dopustila trestného činu tým, že počas takmer troch rokov nútila štyri učiteľky odovzdávať jej časť z ich mzdy. Riaditeľka vo svojej obhajobe taktiež tvrdila, že peniaze platené učiteľkami sú len splácaním pôžičky. Súd riaditeľke za takéto konanie vymeral trest odňatia slobody na štyri roky. Žalobca ako dôkaz predložil Článok z internetového vydania denníka M. K. Y. XX.XX.XXXX. Zo záverov napádaného rozsudku jednoznačne vyplýva, že žalovanému stačilo iba formálne poprieť tvrdenia žalobcu a tvrdiť, že titul existoval, ale či žalovaným tvrdený titul skutočne existoval, už žalovaný dokazovať nemusel. Žalovaný si teda mohol pokojne titul vymyslieť a súd mu aj tak poskytol ochranu i keď existenciu tvrdeného titulu nepreukázal. Súd ani len v náznakoch netvrdil, že uvažuje nad existenciou iného titulu, ako žalovaným tvrdenou pôžičkou. Ak by tomu tak bolo, žalobca by logicky reagoval na intencionalitu dokazovania podľa právneho názoru súdu. Rozhodnutie súdu je preto pre žalobcu mimoriadne prekvapivé.

2.1. Žalobca ďalej poukázal na nezákonnosti napádaného rozsudku a zaujal stanovisko ku konkrétnym odsekom napadnutého rozsudku. Vo vzťahu k ods. 91 uviedol, že vo veci dokazovania tejto skutočnosti nebol vonkoncom pasívny. Predložil súdu (podaním zo dňa 31.01.2020, t.j. v rámci súdom určenej lehoty na koncentráciu dôkazov) vyjadrenie banky Č. zo dňa 05.12.2019. Podľa stanoviska banky dodanie dôkazu o prístupe k účte v banke Č. a videozáznamu nie je oprávnená žalobcovi dodať a preto upovedomil súd, aby taký dôkaz vykonal, keďže v danom vyjadrení banka Č. uviedla, že oprávnenie vydať takéto dôkazy má iba súdu alebo polícii. Súd však v tejto veci nekonal a preto sa žalobca celý čas domnieval, že skutočnosť kto zadal trvalý príkaz a kto vstupoval do jeho účtu nie je pre súd v danej veci

podstatná. V opačnom prípade, ak by súd vyjadril názor, že považuje za potrebné danú vec preukázať a súd by bol v danej veci pasívny, žalobca by v takomto prípade kontaktoval vo veci políciu. Tvrdenie súdu, že žalobca s identifikačnými údajmi disponoval a nič mu aj v prípade zmeny PIN nebránilo sa k svojmu účtu v Č., a.s. prihlásiť a zmeniť zadaný trvalý príkaz, je nepravdivé a rozporné so skutočnosťou. Samotný súd mal totiž za preukázané, že autorizačný kód odosielaný SMS správou bankou bol zasielaný na telefón žalovaného a nie žalobcu. Bez daného autorizačného kódu, t.j. iba s identifikačnými údajmi, nie je možné prihlásiť sa do internet bankingu a taktiež bez autorizačného kódu nie je možné zadať/zrušiť/zmeniť trvalý príkaz, ani akýkoľvek príkaz na úhradu. Konštatácia súdu, že trvalý príkaz, ktorým z účtu žalobcu odchádzala každý mesiac suma 4.800,- €, počnúc decembrom 2015 do februára 2018 s poznámkou „splátka“, mohol zadať len žalobca ako vlastník účtu“, je iba ničím nepodložená špekulácia. Tvrdeniu súdu, že „... ak by skutočne žalovaný odobral žalobcovi prístupové údaje k účtu v Č., a.s., žalobcovi nič nebránilo vrátiť sa hneď na druhý deň do banky a požiadať o nové prístupové údaje.“ je zavádzajúce. Samotný súd predsa skonštatoval blízky dôverný vzťah medzi žalobcom a žalovaným v danom období, t.j. žalovaný mal jeho plnú dôveru a ak takto konal s jeho účtom, nemal sa ako v danom čase o tom dozvedieť. Samotný súd mal preukázané, že v internet bankingu bolo zadané telefónne číslo žalovaného a nie žalobcu, t.j. aj všetky notifikačné SMS správy o všetkých pohyboch prichádzali iba na telefónne číslo žalovaného, nie však žalobcu. Ak teda žalobca o pohyboch na svojom účte nevedel, nemal dôvodu navštíviť banku za účelom zmien.

2.2. Vo vzťahu k odseku 92 poukázal žalobca nato, že samotný súd uviedol dôkaz tabuľku „Konto Č. , ktorú si viedol sám žalovaný o účte žalobcu v Č.,, z ktorej je zrejmé, že trvalý príkaz na sumu 4.800 € bol zrušený žalobcom v 03/2018 a už žiadna suma nebola vrátane tohoto mesiaca odoslaná v prospech účtu žalovaného. Sám žalovaný uviedol, že v danom období nastali nezhody so žalovaným. Žalobcovi navrhla spoločnosť TESTEK, a.s. poníženie mzdy, kde bol v tom čase členom predstavenstva práve žalovaný, ako súd aj konštatuje. Poníženie bolo navrhované z pôvodnej mzdy hrubého príjmu 4.000 € /hrubý základný plat + 1.300 € osobné ohodnotenie/ (podľa posledného dodatku k zmluve žalobcu s TESTEK, a.s), t.j. z 5.300 € na 1.800 €.

2.3. Žalobca namietal, že v odôvodnení rozsudku a to v odseku 93 súd konštatuje, že medzi žalobcom a žalovaným existovali blízke rodinné vzťahy založené na dôvere, čoho dôkazom je o.i. aj to, že žalobca mal tiež prístup k elektronickým schránkam spoločností žalovaného HTV, s.r.o. a HTU, k.s.. Tento záver súdu je mylný a v rozpore so skutočnosťou. V skutočnosti žalovaný využil iba to, že žalobca má aktivované elektronické služby s občianskym preukazom s elektronickým čipom a dokáže preberať úradné zásielky prostredníctvom portálu www.slovensko.sk. Žalovaný teda iba vyriešil svoje problémy a využil opäť dôveru žalobcu. Žalovaný totiž nemal nahlásený na Slovensku trvalý, ale prechodný pobyt. Žalovaný preto nemal občiansky preukaz SR s elektronickým čipom. Zmieňované činnosti vykonával žalobca bezodplatne na vlastnom notebooku. Naopak žalovaný sa snažil vzbudiť týmto krokom dôveru žalobcu, že týmto krokom postupne vstúpi ako spoločník do jeho spoločností, čo mu žalovaný prisľúbil. Dôkazom tohoto tvrdenia je aj e-mail žalovaného adresovaný žalobcovi (".: ". L. <L..sk> M.: ". <U..sk> D.: XX.XX.XXXX XX:XX:XX) tento listinný dôkaz, doručený súdu žalobcom, súd v napádanom rozsudku vôbec neuvádza.

2.4. Súd v odseku 94 vyjadruje pochybnosti na základe jeho zistení o vysokých príjmoch žalobcu zo spoločnosti TESTEK a.s v prvých piatich mesiacoch od začiatku pracovného pomeru žalobcu, t.j. 11/2015, 12/2015, 01/2016, 02/2016, 03/2016. Súd však nadobudol vedomosti o týchto príjmoch z „tabuľky Č.“ vyhotovenej žalovaným v roku 2018, z ročného zúčtovania príjmu zamestnanca za rok 2015 doručený žalobcovi v 03/2016, čo potvrdil aj žalovaný a z ročného zúčtovania zamestnanca za rok 2016 doručený žalobcovi v roku 2017, ktoré sám žalobca doručil súdu. Ako žalobca uviedol, jeho mzda bola 4.000 € + 1.200 € v hrubom pri podpise pracovnej zmluvy, žiadne ďalšie odmeny neboli žiadnym dodatkom k zmluve stanovené, t.j. v čistom išlo o sumu cca. 3.600 €, čo je zrejme z pracovnej zmluvy a jeho dodatku doručenej žalobcom súdu. Tak isto z vyjadrenia Inšpektorátu práce Bratislava z 11/2018, ktoré žalobca doručil súdu ako dôkaz, vyplýva, že žalobcovi zamestnávateľ nedoručoval výplatné pásky za toto obdobie. Pripomíname, že výpisy z účtu boli zasielané na e-mail žalovaného, čo žalovaný potvrdil. Z daného vyplýva, že ak žalobca dôveroval žalovanému a nemal žiadne informácie o výške zasielanej mzdy s odmenami nad rámec pracovnej zmluvy a jej dodatku, nemal k dispozícii výplatné pásky nemal žiadne dostupné informácie, že by mu mali byť poskytnuté odmeny nad rámec pracovnej zmluvy a jej dodatku. Z daného je zrejme, že žalobca o žiadnych nadštandardných odmenách nevedel. Žalobcovi bolo v 03/2016 v banke Č. riaditeľom pobočky Č. X. M. oznámené, že daný úver mu nie je problém

udelieť, ale že z jeho účtu odchádza nejaká veľká splátka a o čo ide, nevedel žalobca odpovedať. Žalobca následne okamžite kontaktoval žalovaného a ten ho ubezpečil, že nejde o žiadne nelegálne operácie a že sa nemusí obávať. Následne žalobca zmenil prístup do účtu do svojej disponencie, t.j. zadal svoje telefónne číslo a od tohto momentu mal žalobca prístup do svojho účtu. Žalovaný ho následne požiadal o pôžičku 52.000 € a túto mu už odoslal žalobca, taktiež ho požiadal, aby trvalý príkaz nezrušil. Žalovaný žalobcovi tvrdil, že v budúcnosti má s nim veľké plány, in concrete, že sa stane členom predstavenstva TESTER a.s. a TESTER servis a.s., spoločníkom v HTU k.s., ktorá je akcionárom TESTER a.s. a TESTER servis a.s., daruje mu pozemky v KC., na ktorých mu postaví rodinný dom, luxusné služobné motorové vozidlo v sume 50.000 € bez DPH. Tvrdenia súdu, že žalobca nemohol mať v roku 2015 na účte dostatok finančných prostriedkov na živobytie celej svojej rodiny, keď spotrebný úver použil na výstavbu rodinného domu a z predaja bytu jeho manželky boli vrátené pôžičky žalovanému a pani I. (matke žalobcu) je v rozpore s uvádzanými dôkazmi a prepočtom finančných prostriedkov žalobcu v roku 2015,2016. Z týchto dôkazov je zrejmé z akých financií žil žalobca za dané obdobie a že za dané obdobie neodčerpával vo svoj prospech ani 1 € zo svojho účtu v Č., ale všetky financie použil žalovaný na financovanie nákupu svojich nehnuteľností bez žiadneho zmluvného záväzku voči žalobcovi, ktorý by mohol preukázať okrem pôžičky 52.000 €, čo bolo cieľom žalovaného od samého počiatku.

2.5. K odseku 95 žalobca uviedol, že už niekoľkokrát súdu vysvetlil, aké prísľuby po jeho zisteniach o pohyboch v prospech žalovaného, mu žalovaný dal. Žalobca si bol vedomý toho, že na základe pracovnej zmluvy a jej dodatkom mu je poukazovaná mzda na jeho účet, t.j. na základe právneho titulu, ktorý vznikol medzi ním ako zamestnancom a zamestnávateľom (TESTER a.s.). Žalobca bol presvedčený, že odčerpávaniu finančných prostriedkov bez právneho titulu, záväzkového vzťahu, nie je možné poskytnúť žiadnu ochranu, keďže žiadnu dohodu so žalovaným neuzavrel a nikdy neprejavil žiaden prejav súhlasu k jeho konaniu. Takýto záväzkový vzťah nikdy netvrdil ani žalovaný, nikdy žiadnu dohodu so žalobcom neuzatvoril. Práve žalovaný a jeho spoluvlastníci spoločnosti TESTER a.s. boli tými, ktorí sa snažili zamedziť prístupu žalobcu k informáciám o jeho príjmoch a pohyboch na účte. Tieto osoby spolu so žalovaným boli tými, ktorí stupňovali svoje prísľuby a oni boli tými ktorí nedodržali jedinou dohodu a to nomináciu žalobcu za člena predstavenstva s príslušnými benefitmi.

2.6. Čo sa týka odseku 97 žalobca namietal, že súd nedokázal bližšie definovať údajnú dohodu žalobcu a žalovaného. Súd uviedol „že medzi stranami sporu existoval nejaký vzájomný záväzkový vzťah“ a tým poskytol ochranu bezdôvodnému obohateniu žalovaného, bez toho, že by bola na nejakom hmotnom substráte aspoň uvedená suma 4.800 € a prejav súhlasu žalobcu (t.j. prejav vôle žalobcu na poukazovanie takejto sumy žalovanému). Napriek tomu že neexistuje jediný dôkaz o takomto konaní žalobcu, súd jednoznačne tvrdí.

2.7. V odseku 106 súd následne modifikuje „nejaký záväzkový vzťah“ na „internú dohodu“. V ďalšom súd tvrdí, že údajne žalobca „vyjadril súhlas s takýmto odlivom finančných prostriedkov zo svojho účtu“. V akom listinnom dôkaze, respektíve v akej výpovedi žalobcu sa takéto vyjadrenie nachádza, však súd neuviedol. Žalobca trval na tom, že takýto dôkaz neexistuje, pretože takto nikdy nekonal a zotrval na tvrdení o bezdôvodnom obohatení, pretože ani on a ani žalovaný titul „internej dohody“ alebo nejakého „záväzkového vzťahu súvisiaceho so spoločnosťou TESTER a.s.“ nikdy netvrdil. Navyše počas konania súd takéto tvrdenie ani nevyslovil. K e-mailovej správe zo dňa 04.08.2017, z ktorej vyplýva, že žalovaný z e-mailovej schránky L..sk odoslal žalobcovi do e-mailovej schránky U..sk e-mailovú správu so znením „Ahoj, do výpisov ma to aj tak nepustilo, chce to email a heslá. Chýbajú mi výpisy dec. 2015, jan. 2016, marec 2016. Skús to prosím ťa vytlačiť, tabuľku mám už hotovú.“, uviedol, že správa je požiadavkou žalovaného na výpisy z účtu žalobcu, neobsahuje žiaden súhlas žalobcu, ako to tvrdí súd, a nie je v nej ani zmienka o „internej dohode“, pravdepodobnom „záväzkovom vzťahu“ a už vôbec neobsahuje zmienku o nejakej sume 4.800 €. Podľa tvrdenia súdu má uvedený e-mail potvrdzovať skutočnosť, že žalovaný nemal prístup do internetbankingu k účtu žalobcu ale tento záver je v príkrom rozpore so skutočnosťou. Tvrdenie súdu je preto nekonzistentné ako vzhľadom na uvedené obdobie, tvrdenie žalobcu, tak aj po obsahovej stránke jednoznačnosti, čo má daný text presne preukazovať.

2.8. Súd dospel v odseku 107 k nesprávnemu záveru tým, že na základe fikcie vytvoril titul dohody, ktorú nikdy počas celého konania netvrdil. Táto dohoda mala údajne existovať medzi žalobcom a žalovaným a na jej základe malo dochádzať k pravidelnému odčerpávaniu peňažných prostriedkov vo výške 4.800 € každý mesiac v prospech žalovaného a táto dohoda mala mať pravdepodobne súvis s existenciou pracovného pomeru žalobcu v spoločnosti TESTER, a.s. a vyplácaním vysokého

príjmu a odmien, z ktorých časť žalobca odovzdával žalovanému. Túto dohodu v predchádzajúcich vyjadreniach súd definoval nasledujúcimi pojmami bez širších súvislostí ako „záväzkový vzťah“, „interná dohoda“ a pod. Súd subjektívne neurčito definoval, že išlo o vyplácanie vysokého príjmu a odmien a rovnako postupoval aj v neurčitej definícii príjmov žalobcu, ktoré časť žalobca odovzdával žalovanému, avšak o akú pomernú časť a v akom období súd nedokázal definovať. Obsah tejto dohody definoval ako pravdepodobne súvislosť s existenciou pracovného pomeru žalobcu v spoločnosti TESTER, a.s.. Týmto ničím nepodloženým a neurčitým definovaním údajného záväzkového vzťahu sa súd poskytol ochranu neoprávnenému majetkovému prospechu a nekalému konaniu žalovaného. Súd tvrdil aj to, že existenciu dohody spočívajúcu vo vyplácaní súm z príjmu žalobcu zo spoločnosti TESTEK, a.s., resp. krátení tohto príjmu v prospech žalovaného potvrdzuje aj e-mailová komunikácia strán sporu na č.l. 691-694. Súd však žiadnu konkrétnu citáciu neuviedol a žalobca preto objektívne ani nevedel, na akú e-mailovú komunikáciu sa súd odvoláva. Následne preto musel žalobca požiadať súd, aby mu zaslal kópiu komunikácie, keď táto komunikácia z 03.04.2018 s názvom „ODPOVEDE“ je dôkazom o neustáлом vyvíjaní nátlaku žalovaného na žalobcu, aby mu odovzdával v budúcnosti financie mimo odmien. Vzhľadom na všetky okolnosti má žalobca dôvodne podozrenie, že konaním žalovaného mohla byť naplnená skutková podstata pokračujúceho trestného činu vydierania, ktorá bola naplnená tým, že žalovaný požadoval od žalobcu z jeho príjmu, pod nátlakom aj ďalšie finančné čiastky z jeho základného príjmu, čím si vytvoril aj ďalší takýto nezákonný príjem. Počas celého konania žalovaný tvrdil, že ide o splácanie pôžičiek, ktoré mal údajne požičať žalobcovi, avšak ani jednu takúto pôžičku nepreukázal. Súd v napádanom rozsudku bez akéhokoľvek listinného dôkazu spochybnil tvrdenie žalobcu o jeho obave, ak by pozastavil trvalý príkaz 4.800 €, tak sa obával straty zamestnania v TESTER a.s. a tak isto že príde o bývanie v byte žalovaného, kde býval bez nájomnej zmluvy len „na dobré slovo“. Avšak konanie žalovaného proti žalobcovi preukazuje opak. Po skončení pracovného pomeru v spoločnosti TESTER a.s. sa žalobca zamestnal v spoločnosti ZEPPELIN SK, kde získal zaujímavú pozíciu aj s benefitmi ako služobný automobil na súkromné účely, notebook, mobilný telefón a pod. (na rozdiel od spoločnosti TESTER a.s., kde ani jeden pracovný nástroj mu nebol touto spoločnosťou pridelený). Tak ako sme to už vyššie uvádzali, prejednávaná vec analogicky pripomína medializovaný prípad riaditeľky ZŠ F. P., ktorej bol preukázaný pokračujúci trestný čin vydierania pod hrozbou straty zamestnania 4 podriadeným, ktoré jej odovzdávali pod nátlakom straty zamestnania 2,5 roka spolu 7.800 €. Je zrejmé, že akákoľvek dohoda, podľa ktorej by mal žalobca mesačne vyplácať žalovanému nejakú nedôvodnú províziu, nemožno v žiadnom prípade označiť za platný titul, keďže takáto dohoda odporuje zákonu a nemôže byť spoločnosťou akceptovaná ani z morálneho hľadiska.

2.9. Záverom vo svojom odvolaní žalobca namietal, že je daný aj odvolací dôvod podľa ust. § 365 odsek 1 písm. e) C.s.p. Súd rozhodol, že nevykoná ďalšie dokazovanie i napriek tomu, že existoval nejasnosti. Súd nevykonával dôkaz ohľadne vyžiadania dôkazov o prístupoch a videozáznam z uzatvárania zmluvy žalobcom z banky Č., čo bolo iba v jeho disponencii, keďže žalobcovi banka Č. odmietla takýto záznam vydať a týmto postupom súd znemožnil zistenie rozhodujúcich skutočností, ktoré sú nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci, ako sám súd v napádanom rozsudku konštatuje. Na základe takého záveru súd postavil rozsudok na fikcii, ktorá spočívala v domnelom predpoklade o tom kto trvalý príkaz na účte žalobcu zadal. V záujme právnej istoty a objasnenia skutkového stavu sa súd prvej inštancie mal s týmto návrhom vysporiadať. Za situácie, že bol podaný návrh na vykonanie dôkazu o prístupoch k účtu v ČSOB, mal tento dôkaz vykonať z dôvodov, že samotný súd považoval tento dôkaz podstatný a rozhodujúci pre správne zistenie a spravodlivé rozhodnutie vo veci. Žalobca mal tiež zato, že súd nemôže rozhodnúť na základe domnelého predpokladu, ale je povinný poskytnúť ochranu absolútnemu vlastníckemu právu žalobcu k jeho legitímnym príjmom na základe pracovnej zmluvy a jej dodatkov, ktoré nikdy spoločnosť TESTEK a.s. nespochybnila. Rozhodnutie súdu malo ozrejmiť skutkové a právne závery takým spôsobom, aby strana sporu nemusela hľadať odpoveď na pre vec rozhodujúce skutočnosti v rovine dohadov a aby mohla skutkovo aj právne proti rozhodnutiu argumentovať.

3. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný, ktorý považoval odvolanie za účelové a nedôvodné a napadnutý rozsudok za vecne správny, zákonný a vychádzajúci zo správne zisteného skutkového stavu veci. K časti odvolania, v ktorom žalobca tvrdí, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces, čo spôsobilo, že rozhodnutie súdu je prekvapujúce uviedol, že toto tvrdenie považuje za čisto účelové a nemajúce oporu v zákone. To, že k zmene predbežného právneho posúdenia veci zo strany súdu môže dôjsť v priebehu konania je prirodzené. Predbežné právne posúdenie veci je súd povinný vysloviť len raz a súd nemá následnú povinnosť oznamovať priebežne stranám, ak dôjde k zmene predbežného právneho posúdenia veci v ďalšom priebehu konania v súvislosti s vykonanými dôkazmi,

resp. zistením skutkového stavu. V prejednávanej veci súd predbežné právne posúdenie veci vyslovil na pojednávaní dňa 04.12.2019, pričom zo súdneho spisu je zrejmé, že následne sa uskutočnili viaceré pojednávania a bolo vykonané rozsiahle dokazovanie výsluchom strán sporu a svedkov a predložením listinných dôkazov. Je preto prirodzené, že na základe nových vykonaných dôkazov súd svoje predbežné právne posúdenie veci skorigoval, keďže zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva, že by bol týmto svojím predbežným právnym posúdením veci viazaný.

3.1. Kým žalobca vytýka súdu, že ak došiel k záveru, že tu medzi žalovaným a žalobcom existoval právny dôvod plnenia sumy 4.800,- € mesačne, mal sa zaoberať tým, či je táto dohoda platná, lebo bezdôvodným obohatením je v zmysle § 455 ods. 2 Občianskeho zákonníka je aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov (k čomu predložil článok z internetového vydania denníka M. K. Y. XX.XX.XXXX) žalovaný uviedol, že aj napriek tomu, že tento dôkaz je neprípustná novota v zmysle § 366 C.s.p. mal zato, že situácia opisovaná v článku je diametrálne odlišná od skutkového stavu v tomto súdnom konaní. Z predloženého článku vyplýva, že riaditeľka školy nútila učiteľky odovzdávať jej časť svojich výplat, z čoho je zrejmé, že sa jednalo o finančné prostriedky, ktoré sa vyplácali z verejných zdrojov, a teda riaditeľka nemala na tieto finančné prostriedky žiaden dosah, t.j. ak by jej učiteľky časť svojej mzdy neodovzdávali, nemala by na tieto finančné prostriedky žiaden nárok. V prejednávanej veci je situácia výrazne odlišná, nakoľko žalovaný je akcionárom spoločnosti TESTEK, a.s., ktorá žalobcu zamestnávala a vyplácala mu mzdu, z čoho je zrejmé, že žalovaný ako spoluvlastník tejto akciovej spoločnosti mal na finančné prostriedky dosah prostredníctvom vlastníctva jej akcií. Ak by peniaze tvoriace mzdu neboli vyplatené žalobcovi ako mzda, či odmena ostali by v majetku spoločnosti TESTEK, a.s. a mohli by byť po splnení zákonných podmienok vyplatené ako dividendy akcionárom spoločnosti, teda aj žalovanému. Takýto spôsob „kradnutia“ či „odčerpávania“ (čo v plnom rozsahu ako ničím nepreukázané popierame) nedáva žiadny ekonomický zmysel. Žalovaný sa ohradil voči novým, ničím nepreukázaným skutkovým tvrdeniam žalobcu, že by suma 4.800,- €/mesiac mala byť „províziou pre žalovaného za sprostredkovanie práce“, „výpalné“ či „všimné“, pričom tieto tvrdenia žalobcu poprel. Nakoľko žalobca pred súdom neuvádzal svoje skutkové tvrdenia o údajnom „výpalnom“, „všimnom“, či „provízii pre žalovaného za sprostredkovanie práce“, tak sa súd prvej inštancie týmito tvrdeniami nemal prečo zaoberať, a ani ich skúmať.

3.2. K dôvodom odvolanie týkajúcich sa odseku 91 rozsudku žalovaný uviedol, že je podstatné a zásadné, že žalobca ničím hodnoverným nepreukázal svoje skutkové tvrdenia, keď je zrejmé, že bolo na žalobcovi, aby tieto svoje tvrdenia preukázal. Lebo ak nebolo preukázané, že predmetný prevodný trvalý príkaz zadal žalovaný, tak všetky tvrdenia o údajnom „kradnutí“ a „odnímaní peňazí“ žalovaným z účtu žalobcu bez jeho vedomia a súhlasu strácajú zmysel. Ak žalobca vytýka súdu, že ak považoval za podstatné preukázanie skutočností, tak si mal vyžiadať dôkazy z Č., a.s. sám, keďže z predloženého vyjadrenia banky Č.F., a.s. vyplýva, že táto požadované dôkazy poskytne len súdu alebo polícii žalovaný poukázal na ustanovenie § 185 ods.1 a 2 C.s.p., a nato, že zo zápisnice z pojednávania konaného dňa 30.11.2020 je zrejmé, že žalobca, a ani jeho právny zástupca, sa vyžiadania dôkazov z Č., a.s. prostredníctvom súdu nedomáhali, a máme preto súd nebol povinný tieto dôkazy zabezpečiť. Neobstojí absurdné tvrdenie žalobcu, že vykonanie tohto dôkazu nežiadal, lebo mal zato, že, cit. skutočnosť, kto zadal trvalý príkaz a kto vstúpil do jeho účtu nie je pre súd v danej veci za podstatný. Jediná skutočnosť, ktorá nebola sporná medzi stranami v súvislosti s bankovým účtom žalobcu, vedeným v Č., a.s. bola skutočnosť, že na e-mail žalovaného boli ešte aj počas priebehu tohto súdneho konania zasielané výpisy z predmetného bankového účtu; nebolo však preukázané, že by sa tak dialo na základe žiadosti alebo nátlaku žalovaného. Naopak, žalovaný predložil súdu komunikáciu s Č., a.s., ktorú žiadal o to, aby mu už výpisy z bankového účtu žalobcu na jeho e-mail neposielala, táto však uviedla, že mu v tomto nemôže vyhovieť, keďže o túto zmenu môže požiadať výlučne majiteľ účtu (viď e-mail Č., a.s. zo dňa 08.02.2019 založený v súdnom spise). Ak žalobca tvrdí, že všetky sms správy o všetkých pohyboch prichádzali na telefónne číslo žalovaného, toto v konaní nebolo preukázané. Čisto účelové je tvrdenia, že žalobca nedisponoval výplatnými páskami. Výplatné pásky boli zamestnancom spoločnosti TESTER, a.s. odovzdávané, avšak nie oproti podpisu, a preto toto bolo problematické preukázať pri kontrole Inšpektorátu práce v Bratislave, ktorú vyvolal žalobca potom, čo sa jeho pracovný pomer skončil.

3.3. K tvrdeniam žalobcu uvedeným v odseku 92, že súd sa nestotožnil s jeho tvrdením, že prevodný príkaz na sumu 4.800,- € nezrušil žalobca preto, lebo predpokladal, že ak by ho zrušil, došlo by k rozviazaniu pracovného pomeru so spoločnosťou TESTER, a.s. žalovaný mal zato, že tento záver súdu je správny, keďže tvrdenie žalobcu o údajnej hrozbe ukončenia pracovného pomeru zo strany

spoločnosti TESTER, a.s. v prípade zrušenia predmetného prevodného príkazu, nebolo ničím okrem tvrdenia žalobcu preukázané. Pracovná zmluva medzi žalobcom a spoločnosťou TESTER, a.s. je nepochybne dvojstranný právny úkon, takže pokiaľ by s jej navrhovanou zmenou žalobca nesúhlasil, pracovná zmluva by ostala v pôvodnom znení.

3.4. Ak žalobca tvrdí, že záver súdu o blízkych vzťahoch medzi žalobcom a žalovaným neobstoí, a ďalej tvrdí, že tento blízky vzťah nemôže o.i. potvrdiť skutočnosť, že žalobca mal prístup k elektronickým schránkam spoločností vo vlastníctve žalovaného, a to HTV, s.r.o. a HTU, k.s. (odsek 93) žalovaný trval na tom, že záver súdu, že ak žalovaný umožnil žalobcovi prístup k elektronickým schránkam spoločností vo vlastníctve žalovaného, a to HTV, s.r.o. a HTU, k.s., tak je to prejav dôverného vzťahu, je správny. Je pravdou, že žalovaný mal na Slovensku v rozhodnom období len prechodný pobyt, a preto nemal k dispozícii občiansky preukaz s čipom, ktorý bol nevyhnutný na vstup do e-schránok spoločností HTV, s.r.o. a HTU, k.s.. Avšak je nesporné, že fyzických osôb, ktoré disponovali v rozhodnom období občianskym preukazom s čipom, ktoré mohol žalovaný splnomocniť na vstup do e-schránok spoločností HTV, s.r.o. a HTU, k.s., bolo viacero, žalobca isto nebol jedinou možnou voľbou. Práve to, že si žalovaný pre tento účel zvolil práve osobu žalobcu, jednoznačne blízky a dôverný vzťah preukazuje .

3.5. K tvrdeniam žalobcu uvedenými v odvolaní týkajúcich sa odseku 94 a 95 uviedol, že jeho tvrdenia, že nemal vedomosť o tom, aké sumy sú na jeho účet vyplácané mimo dohodnutej mzdy opakovane rozporoval, keďže je len málo pravdepodobné, žeby sa žalobca o výšku svojho zárobku nezaujímal. Čo sa týka neodovzdávania výplatných pásov, v plnom rozsahu poprel ničím nepreukázané nové skutkové tvrdenia žalobcu, že mu výplatné pásky nedoručovali členovia predstavenstva C.. E. R. C.. Y. zámerne a rovnako poprel tiež ničím nepreukázané nové skutkové tvrdenia žalobcu o jeho rozhovoroch s C.. V. R. U.. U. vo veci hypotekárneho úveru. Aj keby sa pripustilo tvrdenia žalovaného (čo však rozporuje), že k svojmu vlastnému bankovému účtu nemal prístup, tak sám žalobca potvrdil, že od 3/2016 k svojmu bankovému účtu prístup mal, teda minimálne od 03/2016 si stav na účte, ako aj jednotlivé sumy, ktoré mu na účet poukazoval zamestnávateľ, mohol overiť. Je len ťažko predstaviteľné, žeby spoločnosť TESTER, a.s. posielala mimoriadne odmeny za vykonanú prácu na bankový účet žalobcu tajne a zámerne ho o týchto odmenách neinformovala. Čo sa týka finančných tokov, mal žalovaný zato, že záver súdu o nedostatku finančných prostriedkov u žalobcu je správny.

3.6. K tvrdeniam žalobcu týkajúcich sa odsekov 97, 106, 107 rozsudku žalovaný poukázal nato, že žalobca opakuje tvrdenia, ktoré už uviedol v predchádzajúcich častiach a ku ktorým sa už vyjadril a žalobca uvádza aj rôzne osočujúce a ničím nepreukázané tvrdenia o žalovanom. Všetky tieto skutkové tvrdenia, a to najmä tie, ktoré sú nové, spochybnil. Z údajnej trestnej činnosti obviňuje žalobca žalovaného už opakovane a dlhodobo, avšak žalovaný nemá vedomosť o tom, žeby orgány činné v trestnom konaní viedli voči jeho osobe v tejto súvislosti nejaké trestné konanie. Žalovaný zastáva názor, že napadnutý rozsudok je odôvodnený dostatočne a obsahuje jasné stanovisko súdu ku všetkým, pre spor dôležitým otázkam. Žalovaný poukázal tiež nato, že dôležité nie sú vyššie uvedené tvrdenia žalobcu, ale dôležité je, ktoré z týchto svoji tvrdení v súdnom konaní žalobca relevantným spôsobom preukázal. Žalobcovi sa nepodarilo hodnoverne preukázať najmä jeho tvrdenie, že žalovaný niekedy reálne a skutočne manipuloval s jeho bankovým účtom, resp. že žalovaný sám bez vedomia žalobcu zadal trvalý prevodný príkaz vo výške 4.800,- €. Ak predmetný trvalý príkaz vo výške 4.800,- € zadala iná osoba ako žalovaný, tak vyššie uvedené tvrdenia žalobcu strácajú akúkoľvek logiku a zmysel. Podľa názoru žalovaného totiž nie je uveriteľné, že ak žalobca po dobu 27 (!) mesiacov zo svojho bankového účtu vedeného v Č., a.s. uhradil sumu 4.800,- € v prospech bankového účtu žalovaného, tak nemal na tieto úhrady relevantný právny dôvod, resp. vykonával tieto úhrady omylom.

4. Žalobca vo svojej replike k vyjadreniu žalovaného zotrval na dôvodoch svojho odvolania, vyjadroval sa k tvrdeniam žalovaného zo svojho pohľadu a žiadal aby odvolací súd rozhodol v zmysle jeho odvolacieho petitu nakoľko napádaný rozsudok súdu prvej inštancie považuje za nezákonný.

5. Žalovaný vo svojej duplike rovnako zotrval na všetkých svojich argumentoch ako ich uviedol vo svojom vyjadrení, keď naďalej spochybňoval tvrdenia žalobcu a popieral všetky nové tvrdenia žalobcu, ktoré neboli ničím preukázané. Žalovaný aj naďalej navrhol súdu, aby odvolanie žalobcu v plnom rozsahu ako nedôvodné zamietol a priznal žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100%.

6. Odvolací súd preskúmal a prejednal vec v rozsahu podaného odvolania v zmysle § 379, 380 ods. 1 C.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania (rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený podľa § 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

7. Vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie je preukázané, že žalobca pracoval na základe pracovnej zmluvy uzatvorenej dňa 28.10.2015 v spoločnosti TESTEK, a.s. Plachého 14, Bratislava, IČO: 35 914 114 s počiatkom vzniku pracovného pomeru 02.11.2015, a to vo funkcii konzultanta. Žalovaný C. G. L. (strýko žalobcu) je členom predstavenstva tejto spoločnosti, keď jedným z akcionárov spoločnosti TESTEK, a.s. je spoločnosť HTU, k.s. Ušiakova 8, Bratislava, IČO 44 270 569, v ktorej ako komanditista pôsobí žalovaný. Po uzatvorení pracovnej zmluvy so spoločnosťou TESTEK, a.s. uzatvoril dňa 14.11.2015 žalobca Dohodu o aktivácii služieb Č. elektronického bankovníctva, predmetom ktorej bolo využívanie služby Č. C. nternetbanking 24. V zmysle uvedenej dohody autorizáciu transakcií vykonáva oprávnená osoba SMS kľúčom (autorizačným kódom) pričom správa s SMS kľúčom mala byť zasielaná na telefónne číslo +XXX XXX XXX XXX. Toto telefónne číslo, na ktoré mala byť po prihlásení do ČSOB internetbankingu k účtu žalobcu zaslaná SMS s autorizačným kódom patri žalovanému (resp. toto telefónne číslo využíva). Na prihlásenie do elektronického bankovníctva k účtu žalobcu je potrebné po zadaní identifikačného čísla (PID) a PIN vykonať ďalší krok, ktorým je zadanie autorizačného kódu zaslaného na zadané mobilné telefónne číslo. V období od 19.09.2016 do 19.02.2018 z účtu č. F. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX vedenom v Č., a.s. (účet žalobcu) odchádzala na účet žalovaného vedený v Z. V., a.s. č. F. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX titulom trvalého príkazu suma 4.800,- € každý mesiac s poznámkou „splátka“. K odčerpávaniu tejto sumy 4.800,- € z účtu žalobcu a jej pripísaniu na účet žalovaného dochádzalo ešte aj pred dňom 19.09.2016, od ktorého okamihu si žalobca v konaní uplatňuje vydanie bezdôvodného obohatenia, a to celkovo 27 po sebe nasledujúcich mesiacov (počnúc decembrom 2015).

8. Predmetom konania je žaloba, ktorou sa žalobca domáhal od žalovaného vydania bezdôvodného obohatenia, ktorého sa mal žalovaný dopustiť tak, že v období od 19.09.2016 do 19.02.2018 na základe ním zadaného trvalého príkazu odčerpával z účtu žalobcu na svoj účet každý mesiac sumu 4.800,- €, t.j. spolu 86.400,- € bez právneho dôvodu.

9. Podľa § 451 ods.1 Občianskeho zákonníka kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Podľa odseku 2 uvedeného ustanovenia bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

9.1. Podľa § 458 Občianskeho zákonníka musí sa vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením. Ak to nie je dobre možné, najmä preto, že obohatenie spočívalo vo výkonoch, musí sa poskytnúť peňažná náhrada.

10. Rozhodujúcou otázkou z hľadiska správneho právneho posúdenia uplatneného nároku je zistenie, či žalovanému vznikol majetkový prospech na úkor žalobcu, právny vzťah ktorý závisí od naplnenia znakov skutkovej podstaty hmotnoprávnej normy § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 458 Občianskeho zákonníka. Dôkazné bremeno o tomto tvrdení t.j. o existencii bezdôvodného obohatenia spočívalo na žalobcovi. Podstata zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie (§ 451 a nasl. Občianskeho zákonníka) spočíva v tom, že toho, kto poruší povinnosť neobohacovať sa na úkor iného, stíha nepriaznivý právny následok v podobe sankcie spočívajúcej v povinnosti bezdôvodné obohatenie vydať. K vzniku zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie je vždy potrebné splnenie všetkých predpokladov, a to získanie bezdôvodného obohatenia jedným subjektom, protiprávnosť získania bezdôvodného obohatenia, majetková ujma iného subjektu a príčinná súvislosť medzi protiprávnym získaním bezdôvodného obohatenia jedným subjektom a majetkovou ujmom druhého subjektu. Splnenie týchto predpokladov musí preukázať ten, kto tvrdí, že na jeho úkor bolo bezdôvodné obohatenie získané, t.j. ten, v koho majetkovej sfére došlo k strate majetkových hodnôt, ktoré možno vyjadriť v peniazoch (pozri rozhodnutia NS SR sp. zn. 3 Cdo 192/2004, sp. zn. 7 Cdo 117/2011 sp. zn. 6 Obdo 16/2008, sp. zn. 4Cdo/258/2019).

11. V zmysle § 150 ods. 1 C.s.p. majú strany povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. V zmysle § 151 ods. 1 a ods. 2 C.s.p. skutkové tvrdenia

strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné. Ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné. V súlade s čl. 8 C.s.p. strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi. V zmysle § 186 C.s.p. súd vychádza zo zhodných tvrdení strán, ak neexistuje dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti.

11.1. Z vyššie uvedených ustanovení Civilného sporového poriadku vyplýva povinnosť sporových strán tvrdiť rozhodujúce skutočnosti (bremeno tvrdenia) a povinnosť označiť dôkazy na preukázanie týchto rozhodujúcich skutočností (dôkazné bremeno). Súčasťou povinnosti tvrdiť je tiež povinnosť poprieť skutkové tvrdenia protistrany a uviesť vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach. Skutočnosti, ktoré medzi sporovými stranami nie sú sporné, si súd osvojí a na ich preukázanie už nevykonáva dokazovanie. Takisto skutkové tvrdenia, ktoré protistrana nepoprela vôbec alebo ich poprela neúčinne (bez uvedenia vlastných tvrdení), sa považujú za nesporné; súd si takéto skutkové tvrdenia osvojí ako zistený skutkový stav a nevykonáva o nich dokazovanie.

11.2. Posúdenie toho, ktorá strana sporu je povinná tvrdiť a preukazovať a aký je obsah jej povinnosti tvrdiť, sa odvíja od hmotného práva. Strana sporu je povinná tvrdiť rozhodujúce skutočnosti, ktoré sú na základe hmotného práva spôsobilé privodiť jej úspech v spore. Každý má preto tvrdiť a preukazovať tie skutočnosti, ktoré potvrdzujú existenciu jeho nároku alebo neexistenciu jeho povinnosti. Povinnosť tvrdiť a dôkazná povinnosť teda v kontradiktórnom spore svedčia obom sporovým stranám a v závislosti od konkrétneho priebehu konania stíhajú buď žalobcu alebo žalovaného, aj keď nie v rovnakom rozsahu. Rozsah povinnosti žalovaného tvrdiť a preukazovať tvrdené skutočnosti v rámci procesnej obrany sa odvíja od miery aktivity žalobcu v rámci procesného útoku. Ak je samotný žalobca v spore pasívny, splní žalovaný tieto svoje povinnosti ľahšie, keďže v takom prípade postačí vierohodne spochybniť skutkové tvrdenia žalobcu. Naopak, ak žalobca splní tieto svoje povinnosti dostatočne dôkladne, žalovanému nebude stačiť spochybňovať skutkové tvrdenia žalobcu, ale bude musieť predložiť vlastné relevantné skutkové tvrdenia. Právna teória hovorí o tzv. presúvaní dôkazného bremena, keď bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno je rozdelené medzi strany sporu v závislosti od aktuálneho stavu konania a od toho, ako hmotnoprávna norma vymedzuje práva a povinnosti strán sporu ako účastníkov hmotnoprávneho vzťahu. Neunesenie dôkazného bremena sporovou stranou, ktorú aktuálne toto bremeno zaťažuje, má potom za následok neúspech v spore. Zmyslom dôkazného bremena je teda umožniť súdu rozhodnúť o veci samej aj v takých prípadoch, keď určitá skutočnosť, významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci, nebola v konaní preukázaná, a keď teda výsledky hodnotenia dôkazov neumožňujú súdu prijať jednoznačný záver o pravdivosti alebo o nepravdivosti tejto skutočnosti.

12. V predmetnej veci nebolo medzi stranami sporu sporné, že z účtu žalobcu na účet žalovaného na základe zadaného trvalého príkazu boli od decembra 2015 do februára 2018 zasielané finančné prostriedky vo výške 4.800,-€ mesačne a za obdobie od 19.09.2016 do 19.02.2018 to bola žalovaná suma 86.400,-€. Medzi stranami bolo naopak sporné, či uvedené platby prijal žalovaný bez právneho dôvodu, alebo tieto boli žalovanému zo strany žalobcu zasielané z titulu splatenia pôžičiek tak, ako to tvrdil žalovaný. Rovnako spornou bola aj skutočnosť, kto zadal banke trvalý príkaz, na základe ktorého uvedené platby z účtu žalobcu odchádzali.

12.1. Žalobca v rámci procesného útoku tvrdil, že finančné prostriedky z jeho účtu na účet žalovaného boli zasielané bez právneho dôvodu, keď tvrdil, že pri uzatvorení zmluvy o zriadení účtu v Č., a.s. bol prítomný aj žalovaný, ktorý následne pri vypíňaní údajov k dohode o elektronickom bankovníctve zo dňa 14.11.2015 zadal svoje telefónne číslo, na ktoré mu bol zasielaný autorizačný kód umožňujúci prístup do internetbankingu k účtu žalobcu, po odchode z banky mu žalovaný odobral prístupové údaje na vstup do internetbankingu, a to identifikačné číslo (PID) a PIN vrátane pridelenej bankomatovej karty. Ďalej tvrdil, že žalovaný následne po vstupe do internetbankingu k účtu žalobcu zadal trvalý príkaz, na základe ktorého z účtu žalobcu odchádzala každý mesiac suma vo výške 4.800,- € počnúc decembrom 2015. Na tieto tvrdenia označil aj dôkazy. Aby žalovaný uniesol svoje bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno, musel v súlade s § 151 ods. 2 C.s.p. poprieť skutkové tvrdenia žalobcu, uviesť vlastné relevantné tvrdenia o sporných skutkových okolnostiach a tieto svoje tvrdenia podprieť dôkazmi čo aj urobil. Žalovaný v rámci procesnej obrany poprel všetky skutkové tvrdenia žalobcu o tom, že finančné prostriedky z účtu žalobcu na jeho účet boli zasielané bez právneho dôvodu, poprel, že on zadal trvalý príkaz na prevod peňazí a tvrdil, že suma 4.800,-€ mesačne predstavuje dohodnutú mesačnú splátku, ktoré ako žalovaný ako veriteľ poskytol žalobcovi ako dlžníkovi v minulosti.

12.2. Žalovaný teda v súlade s § 151 C.s.p. účinne poprel skutkové tvrdenia žalobcu, uviedol vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach a tieto svoje tvrdenia preukázal listinnými dôkazmi (potvrdenie o hotovostnom vklade zo dňa 11.06.2013, e-mail žalobcu adresovaný žalovanému týkajúci sa pôžičky zo dňa 10.06.2013, bankový výpis z účtu žalobcu za obdobie 01.03.2017 až 31.03.2017, potvrdenie z Z. V., a.s. zo dňa 28.01.2020 a 25.09.2019, výbery z E., čestné vyhlásenia L. M. R. R. V. zo dňa 24.01.2020, účtovné závierky spoločnosti HTU k.s. k 31.12.2015, 31.12.2016, 31.12.2017, 31.12.2018). Tým opätovne došlo k presunu bremena tvrdenia a dôkazného bremena o existencii bezdôvodného obohatenia, tentoraz zo žalovaného na žalobcu, keď dôkazné bremeno v spore nepredstavuje statický prvok, ale nasleduje konkrétny priebeh kontradiktórneho sporu, pri ktorom procesné strany procesne útočia alebo sa procesne bránia. Ak chcel byť žalobca v konaní úspešný, musel by prinajmenšom vyvrátiť skutkové tvrdenia žalovaného (tieto sa mu čo sa týka poskytnutia pôžičky sčasti podarili vyvrátiť) alebo uviesť ďalšie rozhodujúce skutočnosti na podporu svojich tvrdení o bezdôvodnom obohatení a preukázať ich novými dôkazmi, čo však neurobil a jeho tvrdenia o bezdôvodnom obohatení žalovaného zostali iba v rovine nepodložených tvrdení. Pokiaľ by súd prvej inštancie resp. odvolací súd v tomto smere uvádzal príp. dopĺňal tvrdenia žalobcu, porušil by zásadu rovnosti strán sporu.

13. Súd prvej inštancie správne pristúpil k posudzovaniu jednotlivých dôkazov označených stranami sporu počas konania v ich vzájomných súvislostiach tak, aby informácie vyplývajúce z dôkazov, ktoré považuje za pravdivé, tvorili ucelenú a logicky usporiadanú reťaz. Prijatý záver súdu prvej inštancie o neunesení dôkazného bremena žalobcom o tom, že žalovaný v období od 19.09.2016 do 19.02.2018 na základe ním zadaného trvalého príkazu odčerpával z účtu žalobcu na svoj účet každý mesiac sumu 4.800,- €, t.j. spolu 86.400,- € bez právneho dôvodu považuje odvolací súd za správny. Rovnako žalobca neunesol dôkazné bremeno svojho tvrdenia, že žalovaný mal pri uzatváraní dohody žalobcu o elektronickom bankovníctve dňa 14.11.2015 zadať svoje mobilné telefónne číslo ako číslo, na ktoré mu mal byť zasielaný autorizačný kód potrebný pre vstup do internetbankingu k účtu žalobcu a následne zadať trvalý príkaz tak, aby z účtu žalobcu odchádzala každý mesiac na účet žalovaného suma vo výške 4.800,- €. Uvedená skutočnosť o neunesení dôkazného bremena mala pre žalobcu za následok neúspech v spore spočívajúci v zamietnutí jeho žaloby. Súd prvej inštancie tieto závery o neunesení dôkazného bremena žalobcu, ale aj závery na základe ktorých nemohlo na strane žalovaného vzniknúť bezdôvodného obohatenie v odôvodnení napadnutého rozsudku podrobne, dôkladne a zrozumiteľne odôvodnil (pozri odseky 1.8 až 1.14.) s ktorými závermi sa odvolací súd v plnom rozsahu s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 C.s.p. stotožňuje.

14. Za nedôvodné považuje odvolací súd námietky žalobcu o prekvapivom rozhodnutí. V konkrétnostiach posudzovanej veci odvolací súd z obsahu spisového materiálu zistil, že súd prvej inštancie na prejednanie veci nariadil pojednávanie na deň 4.12.2019 a na deň 4.3.2020. Z obsahu zápisnice z pojednávania zo dňa 4.12.2019 (č.l. 270 spisu) vyplýva, že súd prvej inštancie postupoval podľa ust. § 181 ods. 2 C.s.p.; určil skutkové tvrdenia, ktoré považuje za sporné t.j., či sa žalovaný na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil, alebo išlo o splátky titulom pôžičky, oboznámil tiež predbežné právne posúdenie veci (za rozhodné právo ustálil právo Slovenskej republiky, vec bude posudzovať v súlade s ustanovením § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka týkajúcimi sa bezdôvodného obohatenia, vznesená námietka premlčania je nedôvodná), na ktorom identickom právnom posúdení tiež vo výsledku svoje vydané rozhodnutie založil. Z obsahu zápisnice z pojednávania zo dňa 4.3.2020 (č.l. 524 spisu) je zrejmé, že súd prvej inštancie v zmysle § 181 ods. 2 C.s.p. určil ktoré dôkazy vykoná a ktoré nevykoná. Nie je teda pravdou odvolacie tvrdenie žalobcu, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie založil na odlišnom právnom posúdení, aké bolo v rámci postupu podľa ust. § 181 ods. 2 C.s.p. oboznámené súdom v priebehu konania. Súd prvej inštancie totiž v rámci tohto postupu nevyslovil, že žalobe mieni vyhovieť a nie je teda pravdou, že súd prvej inštancie žalobcovi svojim procesným postupom znemožnil realizovať jeho procesné práva.

14.1. V zásade platí, že postup súdu podľa § 181 ods. 2 C.s.p. je pre strany sporu a ich zástupcov na základe uvedených úkonov predvídateľný a transparentný, avšak zároveň sa kladie väčší dôraz na zodpovednosť strany za jej vlastnú procesnú aktivitu a transparentné substancovanie skutkových tvrdení a dôkazných návrhov. To, že žalobca vzhľadom na predbežné právne posúdenie veci predpokladal iné meritórne rozhodnutie, ho nezbavilo povinnosti predložiť potrebné dôkazy na preukázanie oprávnenosti a dôvodnosti uplatneného nároku, ktorého sa voči žalovanému domáhal titulom bezdôvodného

obohatenia. Zároveň je potrebné zdôrazniť, že súd rozhoduje na základe zisteného skutkového stavu (§ 215 ods. 1 C.s.p.), berie do úvahy iba skutočnosti, ktoré vyšli najavo počas konania (čl. 11 ods. 4 C.s.p.) a pri zisťovaní skutkového stavu vychádza zo zhodných tvrdení strán, ak neexistuje dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti (§ 186 ods. 2 C.s.p.). Súd pri výkone spravodlivosti nesmie byť obmedzovaný tak pôvodnými predbežnými závermi o skutkovej stránke veci, ako ani prípadným vlastným predbežným právnym posúdením. Cieľom § 181 ods. 2 C.s.p. je zamerať procesnú aktivitu strán na skutočnosti, ktoré sú podľa posúdenia súdu sporné, teda viesť strany už počas konania k tomu, aby dokázali predvídať rozhodnutie súdu. Porušenie uvedeného ustanovenia však nelimituje stranu sporu pri realizácii jej procesných práv. Súd až v samotnom rozhodnutí vo veci, a nie v rámci postupu podľa § 181 ods. 2 C.s.p. vyjadří svoj definitívny právny názor týkajúci sa konkrétnej prejednávanej veci. V zmysle vyššie uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že žalobca ako odvolateľ neodôvodnene namietal, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces.

15. Právne irelevantné sú aj námietky žalobcu o nevykonaní ním navrhnutých dôkazov. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca písomným podaním zo dňa 30.1.2020 (č.l. 334 spisu) založil do spisu okrem iného aj listinné dôkazy a to e-mail žalobcu zo dňa 27.11.2019 adresovaný ČSOB, a.s (č.l. 424 spisu) a odpoveď z Č., a.s. zo dňa 05.12.2019 (č.l. 425 spisu) a tieto listinné dôkazy boli ako to vyplýva zo Zápisnice o pojednávaní zo dňa 30.11.2020 (č.l. 721 spisu) v súlade s ustanovením § 206 C.s.p. riadne vykonané. Ja pravdou, že v odpovedi Č., a.s. okrem iného uviedla, „...čo sa týka poskytnutia kamerových záznamov a IP adries predmetné výstupy Č., a.s. poskytne v zmysle § 38 a ods. 3 písm. b) na požiadanie Policajnému zboru na účely plnenia úloh, prípadne príslušnému súdu.“ Z obsahu celého spisu ale nevyplýva, že by vykonanie takých dôkazov žalobca v ďalšom konaní navrhol a súd prvej inštancie tieto dôkazy s poukazom na ustanovenie § 185 ods. 2 C.s.p. bez návrhu vykonať nemohol. Tvrdenie žalobcu uvedené v odvolaní, že v písomnom podaní zo dňa 30.1.2020 upovedomil súd, aby taký dôkaz vykonal, sa nezakladá na pravde a nezodpovedá obsahu spisu.

15.1. Odvolací súd môže doplniť dokazovanie o ďalšie dôkazy, ak ich súd prvej inštancie z akéhokoľvek dôvodu (pri rešpektovaní koncentrácie konania - § 153 a § 154 C.s.p.) nevykonal, hoci ich strana navrhla. Aby v tomto prípade odvolací súd mohol dokazovanie doplniť, musia byť splnené tri zákonné podmienky: a/ strana navrhla v konaní pre súdom prvej inštancie vykonanie určitého dôkazného prostriedku, b/ súd prvej inštancie navrhnutý dôkazný prostriedok nevykonal a c/ strana navrhuje vykonanie toho istého dôkazného prostriedku aj v rámci odvolacieho konania. Žalobca vykonanie týchto dôkazov nenavrhol nielen v konaní pred súdom prvej inštancie, ale ani v odvolacom konaní a preto nebol pre súd daný zákonný podklad k ich vykonaniu.

16. Bezdôvodná je aj odvolacia námietka žalobcu, že ak súd prvej inštancie mal zato, že medzi stranami sporu existovala dohoda musel mať tiež zato, že sa jednalo o dohodu platnú, ktorá sa neprieči zákonu, dobrým mravom, resp. zákon neobchádza, lebo v opačnom prípade t.j. v prípade neplatnosti tejto dohody mu mal súd poskytnúť ochranu voči žalovanému, ktorý pochybným (neplatným) titulom majetkový prospech získal a mal preto jeho návrhu vyhovieť. Na tomto mieste žalobca upriamil pozornosť odvolacieho súdu na istým spôsobom analogicky medializovaný prípad riaditeľky základnej školy v Prešove, ktorá sa podľa obžaloby dopustila trestného činu tým, že počas takmer troch rokov nútila štyri učiteľky odovzdávať jej časť z ich mzdy, keď žalobca ako dôkaz predložil Článok z internetového vydania denníka M. K. Y. XX.XX.XXXX.

16.1. Súd prvej inštancie internú dohodu medzi žalobcom a žalovaným, v zmysle ktorej žalobca zasielal každý mesiac zo svojho účtu žalovanému finančné prostriedky vo výške 4.800,- €, ktorá pravdepodobne súvisela s existenciou pracovného pomeru žalobcu v spoločnosti TESTEK, a.s. a vyplácaním vysokého príjmu a odmien, z ktorých časť žalobca odovzdával žalovanému považoval za platnú, čo vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku (pozri odseky 1.13. a 1.14.), a ani odvolací súd nezistil dôvody neplatnosti takejto dohody v zmysle § 39 a nasl. Občianskeho zákonníka. Vykonané dokazovanie totiž naznačuje, že žalobca s takouto dohodou počas obdobia kedy bol zamestnaný v spoločnosti TESTEK, a.s. súhlasil z dôvodu poberania vysokého príjmu, resp. odmien zo strany spoločnosti ako svojho zamestnávateľa. Túto situáciu a dohodu začal spochybňovať až spätne po ukončení svojho pracovného pomeru v predmetnej spoločnosti okamžitým skončením pracovného pomeru ku ktorému došlo dňa 3.7.2018, keď stratil svoje finančné výhody, ktoré z tohto pracovného pomeru a dohody so žalovaným mal. Označené konanie žalobcu možno hodnotiť ako konanie zištné, nepoctivé, vykazujúce znaky konania v konečnom dôsledku odporujúceho duchu a účelu zákona. V tejto súvislosti odvolací

súd dáva do pozornosti aj starú rímsku zásadu, podľa ktorej nikto nemôže ťažiť z vlastnej nepoctivosti („*nemo turpitudinem suam allegans auditur*“). Možno teda uzatvoriť, že žalobca podľa preukázaného, zvolil slobodne a vedome určitý spôsob riešenia svojej situácie a preto musí tiež niesť dôsledky tohto riešenia (porovnaj obdobne rozhodnutie ÚS ČR sp. zn. II.ÚS 42/94 a NS ČR sp. zn. 22 Cdo 2342/2004).

16.2. Argumentácia žalobcu odkazujúca na článok o tom, že riaditeľka školy nútila učiteľky odovzdávať jej časť svojich výplat, je bezpredmetná, keďže sa nejedná o analogický prípad ako v prejednávanej veci, pretože medzi riaditeľkou a učiteľkami nebola uzatvorená žiadna dohoda o poskytnutí financií. Navyše treba súhlasiť aj s obranou žalovaného, že v prípade popísanom v predmetnom článku išlo o finančné prostriedky, vyplácaných z verejných zdrojov, a teda riaditeľka nemala na tieto finančné prostriedky žiaden dosah, t.j. ak by jej učiteľky časť svojej mzdy neodovzdávali, nemala by na tieto finančné prostriedky žiaden nárok. V prejednávanej veci je situácia odlišná, nakoľko žalovaný je akcionárom spoločnosti TESTEK, a.s., ktorá žalobcu zamestnávala a vyplácala mu mzdu, z čoho je zrejmé, že žalovaný ako spoluvlastník tejto akciovej spoločnosti mal na finančné prostriedky dosah prostredníctvom vlastníctva jej akcií. Z týchto dôvodov nie je možné prihliadnúť na závery uvedené v predmetnom článku a tieto prípadne aplikovať pri posudzovaní platnosti dohody medzi žalobcom a žalovaným.

17. Záverom odvolací súd dáva do pozornosti zásadu, ktorá platila už v rímskom práve, podľa ktorej „*vigilantibus iura scripta sunt*“ t.j. „práva patria len bdelym“ (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým), teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. V slobodnej spoločnosti je totiž predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva bránili a starali sa o ne, inak ich podcenením či zanedbaním môžu strácať svoje práva majetkové, osobné, satisfakčné a pod. Bolo preto v súlade s touto zásadou na žalobcu aby potom, ako v apríli 2016 získal prístup k svojmu účtu (uvedenú skutočnosť potvrdil na pojednávaní dňa 4.12.2019 č.l. 270 spisu) sa zaujímal o svoje financie a o to, prečo podľa jeho tvrdení protiprávne dochádza k prevodu sumy 4.800,- € na účet žalovaného a aby tomuto zabránil, keď na tento jeho osobný účet mu mala chodiť výplata zo spoločnosti TESTEK, a.s., t.j. jeho jediný príjem v danom období. Navyše, podľa tvrdení žalobcu (uvedenú skutočnosť rovnako potvrdil na pojednávaní dňa 4.12.2019 č.l. 270 spisu) mal už od 4/2017 aj výplatné pásky z ktorých rovnako mohol uvedenú skutočnosť zistiť. Uvedená zásada „*vigilantibus iura scripta sunt*“ totiž vyžaduje, aby každý zachoval aspoň minimálnu mieru opatrnosti, ku ktorej určite patrí spravovanie svojho účtu a financií. Pokiaľ takto žalobca nekonal, musí znášať dôsledky svojho konania a túto okolnosť nemožno bez ďalšieho pričítať na ťarchu žalovaného.

18. Ďalšími námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní sa odvolací súd opätovne nezoberal, keď tieto nie sú spôsobilé privodiť iné právne hodnotenie stavu veci, sú v rovine úvah bez podloženia relevantných dôkazov. Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach konštantne pripomína a odvolací súd sa s týmto v plnej miere stotožňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo strán konania na spravodlivé súdne konanie (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 112/05). Samotná skutočnosť, že žalobca sa nestotožňuje s právnymi závermi súdu prvej inštancie, nemôže viesť k záveru o ich zjavnej neodôvodnenosti a neznamená ani oprávnenie odvolacieho súdu nahraďiť správne právne názory súdu prvej inštancie jeho vlastnými, len preto, že nezodpovedajú predstavám žalobcu o tom, ako má súd vo veci rozhodnúť, keď súd prvej inštancie sa neodchýlil príslušných ustanovení C.s.p., Občianskeho zákonníka a ani nepoprel ich účel a význam, keď dospel k záveru že žaloba žalobcu je nedôvodná dôvodná z dôvodov uvedených vyššie.

19. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods.1 a 2 C.s.p. ako vecne správne potvrdil vrátane výroku o náhrade trov konania o ktorých súd prvej inštancie správne rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. vzhľadom na celkový úspech žalovaného v konaní.

20. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. Nakoľko odvolací súd odvolaniu žalobcu nevyhovел a napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil, mal žalovaný v odvolacom konaní plný úspech a vznikol mu nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania v zmysle § 262

ods. 2 C.s.p. rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

21. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 C.s.p.).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolaťelom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého inštancie,

b/ dovolaťelom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého inštancie,

c/ dovolaťel v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého inštancie (§ 429 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 C.s.p.).